

Belgia 3.— fr. / Böhmen-Mähren 4.— kr. / Bulgarien 8 lewa / Danmark 50 ore / Finland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Hellas 150 drs. / Italia 3 lire / Kroatia 10 kuna / Nederland 25 cents
Norge 50 ore / Portugal 2.— esc. / Romania 25 lei / Serbia 10 dinar / Sverige 55 ore / Sveits 50 rappen / Slovákia 3 ks. / Spania 1.50 pts. / Tyrkia 20 kurus / Ungarn 40 fillér
Sørsteiermark, Ostland 40 Pig

Signal

Universitetsbiblioteket
i Trondheim

*Skolen er
slutt*
*Framtidige
panseroffiserer
under et lærekursus*
PK-foto:
Krigskorrespondent Pabel

AV INNHOLDET:

	Side
Krigen som verdenskamp	
Bak jernteppet.....	2
Luftstøttepunkter og verdensherredømme.....	4
Vendepunkt: Charkov.....	6
Hvor står Japan virkelig i dag?.....	15
Det glødende tårn. En beretning fra østen.....	16

Det nye verdensbilde — Europas framtid

Den europeiske ungdoms veg, av Giselher Wirsing...	8
Etter 26 år bolsjevisme: En mur er falt.....	25
Europas klima blir bedre, når.....	36
Basillen til den spinale barnelammelse er oppdaget.....	37

Hvordan vi lever

Kvinnen i mannens sted i den totale krig.....	11
Paris reiser til Paris.....	33
Den personlige note.....	34

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Mot sovjetrusserne**Den første nederlander med ridderkorset**

For noen uker siden meldte den europeiske presse at en nederlandsk frivillig på østfronten var blitt tildelt jernkorsets ridderkors. Han er den første nederlander, som ble tildelt denne høye tapperhetsmedalje.

Gerardus Mooyman heter denne ridderkorsetsbærereren, som bare er 19 år gammel. Han er storbygd og kraftig. Hans tykke, buskede øyenbryn for-

råder noe om den seige kampvilje, som bor i ham.

Våren 1942 meldte Mooyman seg frivillig til Våpen-SS. Tidligere hadde han vært ansatt i sin fars forretning og i en ammunisjonsfabrikk som låsesmed. Til å begynne med tilhørte han SS-Frivilligstandarten „Nordvest“. Da nederlenderne så stilte opp en egen legion under sin generaløyntant Seyffardt, gikk han inn i dette forbands panserjegerkompani.

Sør for Ladogasjøen hadde det i dage- og ukevis rast et forsvarsslag. Mooyman skyter sønder fire panservogner med sin kanon. Om natten sniker han seg fram til en fiendtlig stilling, tilintetgjør mannskapene og sprenger en tung kanon ved hjelp av en mine. På dagen for storangrepet holder han i hele to timer utkikk etter panservognene. Da ti vogner nærmer seg, skyter han syv i brann, mens tre flykter. En ny, enno sterkere bølge bryter fram — tyve panservogner snegler seg rystende forover. Mooyman og hans mannskap skyter sønder seks av dem. Dermed bryter det fiendtlige angrep sammen.

Han hører til de beste av de kjempende nederlenderne, som vet at de i øst kjemper for Europa og dermed også forsvaret sitt fedreland.

BAK JERNTEPET

Der er en mørk hemmelighet som også de som burde vite om den, nemlig de ansvarlige politikere i London og Washington, bare kjenner antydningvis: det er tilstanden i den ubesatte del av Sovjetunionen

Den som en gang har vært til stede under et forhør av sovjetrussiske krigsfanger, han vet at når demningen engang er brutt, vil de tale uavlatelig og på enhver måte gjøre forståelig, hva de har opplevd bak det hemmelighetsfulle jernteppe som mer enn noen sinne skiller verden fra Sovjet-Asia. Uforglemmelig er volgaskipperen fra omegnen av Samara som allerede ifjor sommer med tårer i øynene fortalte oss hvorledes hans kone ble prigsitt den sikre sultedød, fordi hun var for syk til å arbeide og som følge derav ikke fikk noen rasjoner. Uforglemmelig er den lange, ranke sibiriske bonden med sitt pju-skete blonde hår, som fortalte hvorledes titusener og flere arbeidere og bønder var blitt drevet sammen ett eller annet sted ved bredden av en elv langt øst for Ural og som uten barakker overnattet der i det fri og måtte begynne med oppførelsen av ett eller annet industrianlegg som skulde stampes opp av jorden.

Bak jernteppet eksisterer der bare én gud som svinger svøpen. Det er sulten. Her er den hvite flekk i englendernes og amerikanernes kalkulasjon. De frykter for at det øyeblikk uunngåelig må komme da hungersnøden bak sovjetfronten også må innvirke på kampkraften til selve sovjetarméen. „Time“ lar seg fortelle av sin Moskva-korrespondent at på sentraltorvet i Moskva koster et egg 65 rubler og en kvart liter melk nesten 100 rubler, men et kilo poteter langt over 100 rubler. Her må man anta at den mannlige sovjetarbeiders gjennomsnittsførtjeneste utgjør 400 til 500 rubler, mens arbeidersken tjener ca 250 rubler. „Daily Mail“s Moskva-korrespondent skrev den 12. januar 1943 at et pund honning i Moskva koster tilsvarende 10 engelske pund. „Kjøttstykker som blir skåret av dårlig utseende slaktedyr, blir kjøpt for 4 pund.“ Prisen for et egg oppgir han til 12 shilling, for en kopp melk 21 shilling. „Time“ bemerket tørt: „Det er ikke noen hjelp i levnetsmiddelmerker når der ikke er noen levnetsmidler. I Leningrad er der, som Sovjet no innrømmer, sultet i hjel 1.500.000 mennesker.“ „Daily Mail“s korrespondent erklærer ordrett: „Næringsmidlene for en stor del av folket er mindre enn det absolutte minimum som er nødvendig til å opprettholde nasjonens sunnhet. Uten tvil vil situasjonen denne vinter bli enno dårligere, og mange tror at det til våren vil se mørkt ut for de russere, som ikke er beskjefteget i krigsindustrien.“ „Time“ beretter videre at kull til oppvarming ikke var å få i noen by denne vinter. Man var henvist til ved som man selv

måtte hente fra skogene. Løgehjelp for befolkningen har ikke eksistert på lenge. Samtlige læger er, etter hva der berettes fra Moskva til „Time“, innkalt til tjeneste i sovjetarméen. „Sannsynligvis har ikke en av hundre sivilpersoner de siste år kunnet kjøpe noe kledningsstykke. Russerne bærer om dagen avis-papir under frakkene sine til beskyttelse mot kulden, og om nettene bruker de det i stedet for lakener som ikke er å få.“

Alt dette er fakta som vi tar fra kilder som er vennligsinnnet innstilt overfor sovjetregimet. Hva de betyr, kan man se av at „Time“ ser seg tvunget til følgende konklusjon: „To ganger i løpet av de siste tyve år (i begynnelse av tyveårene og i begynnelsen av tredveårene) har det russiske folk opplevd en hard hungersnød. Vinteren 1932/33 sultet millioner av russere i hjel. Dette skyldtes sovjetregjeringens politikk, idet der dengang ble eksportert næringsmidler for herfor å kjøpe maskiner i utlandet til rustningsindustrien som no leverer krigsmateriell til sovjetarméen.“ Naturligvis slutter dette amerikanske tidsskrift herav at heller ikke den tredje harde hungersnød, som atter mange millioner mennesker i Sovjet-Asia allerede er blitt offer for, kan angripe massesubstansen i Sovjetunionen. Man merker imidlertid godt hvorledes der bak disse tall skjuler seg en dyp uro. Den stikker så dypt at tidsskriftet i New York ikke engang merker i hvor høy grad det med denne vurdering bekrefter den europeiske tese om at Sovjet allerede i 1932/33 var rede til å ofre millioner av mennesker for oppbyggingen av sitt rustningsmaskineri, som dog åpenlyst bare kunde ha en offensiv hensikt.

Det laveste anslag av tallet på de ihjelsultede i årene etter oktober-revolusjonen går ut på ca. 35 millioner mennesker. Minimalanslaget for årene 1931/33 er 7 til 8 millioner mennesker. Dengang hadde Sovjetunionen imidlertid bare et halvvegs funksjonerende indre apparat. Den annen hungersnødsperiode fant iallfall sted i den dypeste fredstid. Vi har ingen holdepunkter for hvor mange millioner der kan være sultet ihjel denne vinteren. Tar man bare for seg de 1.5 millioner som „Time“ angir som det offisiøse sovjetrussiske tall for vinteren 1941/42 alene for byen Leningrad, så kan man forstå hva det dreier seg om. Her er bunnen nådd i sovjetfatet. På bunnen av det ligger de navnløse begravde millioner som ingen vil få vite noe bestemt om, enten han no er venn eller fiende. De følger som gir seg herav for den sovjetrussiske krigsførsel, kan enhver selv gjøre klart for seg.

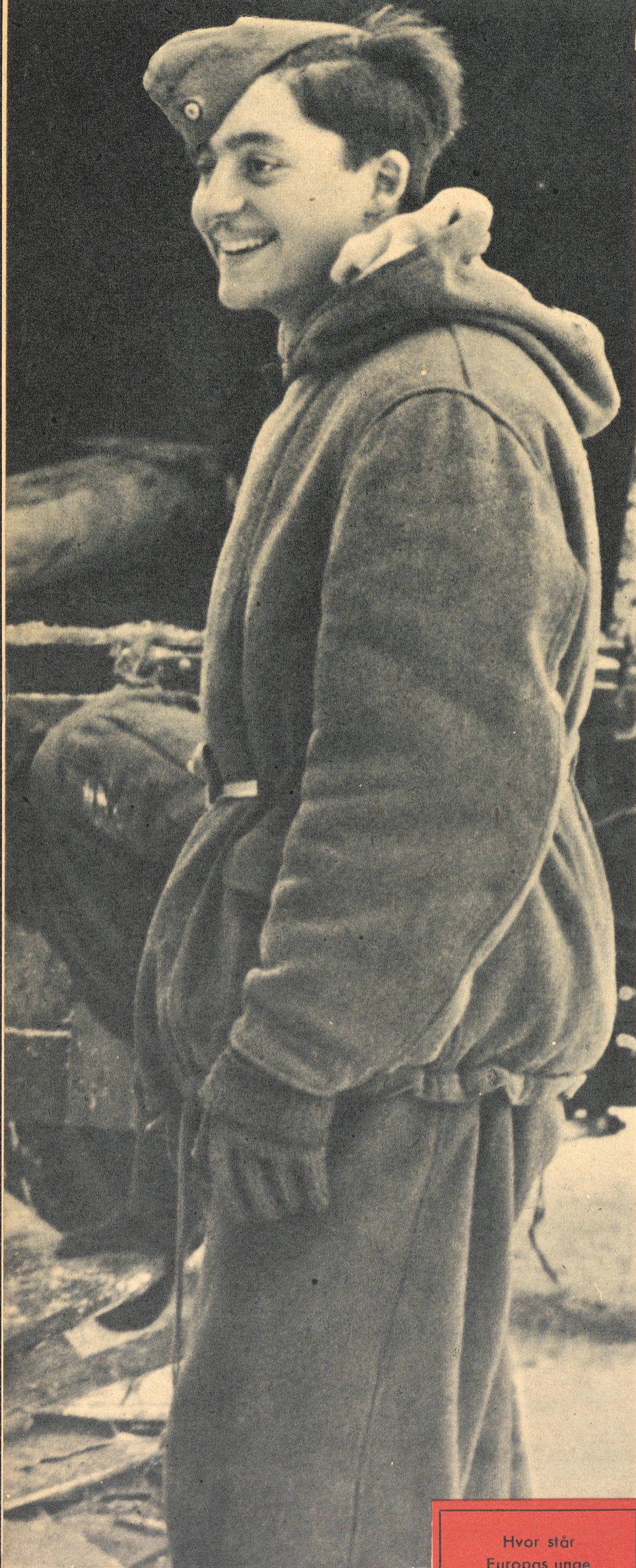

**Kommandør
for den spanske
frivilligdivisjon**

GENERAL DON EMILIO ESTEBAN INFANTES

Generalen høstet utmerkede erfaringer under sin tolvårige innsats i Marokko-felttoget, som endte i 1926 med at Abd el Krim ble beseiret og det spanske protektorat befridd. I årene 1928-30 var han kalt av den nuværende generalissimus, Franco, til å undervise ved det høyere militærakademi i Saragossa. I borgerkrigen 1936-39 utmerket han seg ved Teruel og Brunete, ble divisjons-

kommandør og tildeltes medalla militar, den nest høyeste spanske tapperhets-utmærkelse. I de siste seks måneder har Infantes oppholdt seg på østfronten ved den spanske frivilligdivisjon, hvis kommando han overtok etter generalleivnant Munoz Grandes, som var blitt kalt tilbake til Madrid for å overta en høyere embetstillingsstilling. Der Führer tildelte ham i mellomtiden jernkorset av I klasse

En fra den Spanske Frivilligdivisjon, én av den ungdom, som vet hva det gjelder i denne krigen. den politiske, økonomiske og kulturelle frihet for den europeiske — og dermed dens egen — framtid

PK-foto: Krigskorrespondent Hans Sönke

Hvor står Europas unge generasjon?

Om dette skriver Giselher Wirsing på side 8

LUFTSTØTTEPUNKTER OG VERDENSHERREDØMME

USA vet i denne krig nøyaktig hva de vil. De foregir å føre krigen for den demokratiske frihet, men i virkeligheten forfølger de helt nøkternt det mål å bygge ut sin makt. Et eksempel herpå er oppbyggingen av en verdensomspennende lufttrafikk som drives hensynsløst og med alle midler

Nord-amerikanerne tenker ut over krigen. De er blitt klar over at en verdenshandelsflåte, som er blitt sterkt desimert av ubåtkrigen, vil stå overfor oppdømte transportbehov, og de tror at lufttrafikken for en stor del må tilfredsstille disse. De ser heri ikke bare en forretning, men snarere også et middel til å realisere drømmen om det amerikanske århundre.

Luftimperialismen blir til

Den amerikanske luftfarts streben etter et monopol er ikke noe nytt. Den begynte med den hemmelige motstand mot europeiske luftfartsselskapers interesser i Sør-Amerika. Da Tyskland i årene før denne krigen etter langvarig pionérbearbeid hadde skapt de tekniske og organisatoriske grunnlag for en lufttrafikk over Nordatlanten, begynte den åpne kamp. Tillatelsen til en regelmessig trafikk mellom Europa og Nord-Amerika ble nektet, likeå helium til luftskipene. USA vilde ikke ha noen europeisk lufttrafikk over Atlanterhavet.

Krigsutbruddet skaffet en velkommen anledning til å rive i stykker det trafikknnett som var bygd opp i Sør-Amerika av europeiske selskaper. Skritt for skritt trengte Pan American Airways, som var opprettet for den amerikanske utenriksluftfart, fram mot Sør-Amerika og overtok de nasjonale trafikkselskaper der, idet man satte ut av spillet enhver europeisk innflytelse.

Luftherredømmet over den vestlige halvkule var opprettet, framstøtet mot den østlige halvkule fulgte like etter. En begynnelse var gjort med den lufttrafikk som var opprettet før krigen over Nordatlanten til Irland, henholdsvis Portugal. I 1941 fulgte spranget fra Sør-Amerika til Afrika og innbruddet i de britiske interesser. Ute av stand til å opprette selv en lufttransportorganisasjon for den nære Oriens militære behov, måtte England gi USA fortrinnet. Amerikanske transportstrekninger skjov seg fra den afrikanske vestkyst fram til Egypt, Persiabukta og fram til India.

Støttepunkter i luftherredømmets tjeneste

Da den engelske premierminister Churchill gikk inn på den dårlige bytteforretning med „amerikanske destroyere mot støttepunkter“, kan han neppe ha ant hvilke bihensikter USA hadde med ervervelsen av disse støttepunkter. Allerede de første av disse punkter var

ideale knutepunkter for det planlagte verdenslufttrafikknett. De „paktmessig“ ervervede støttepunkter på den vestlige halvkule etterfulgtes av andre, dels sikret ved traktater, dels tatt med makt: Island ble besatt, i belgisk Kongo, fransk Ekvatorial-Afrika og ved Persiabukta ble der anlagt amerikanske flyplasser. Den første kjede var smidd for lufttransporter til Sovjetunionen. Anlegg av luftstøttepunkter i det britiske imperium, delvis henover hodet på moderlandet, var et skritt videre: India, Australia og New-Zealand innrømmet USA støttepunkter. Det annet og tredje mål, kontakt med Tsjungking-China og med Australia var nådd. Med besettelsen av Liberia, Dakar og Tunis ble nettet trukket enno tettere.

Uten i egentlig betydning å være noe kolonirike, hadde USA oppnådd det store koloniriker tidligere hadde brukt et århundre til: de har no sine støttepunkter spredt utover hele verden. Det er riktig nok ikke flåtestøttepunkter i gammel forstand, men nettopp fordi de er tenkt og bygd ut som luftstøttepunkter er deres dominerende stilling så meget sterkere.

USA har ikke nølt med å utnytte sine luftstøttepunkter innenfor krigsoppgavens rammer. Pan American Airways, henholdsvis den militære lufttransportorganisasjon, satte straks igang regelmessig fløyne lufttrafikk- og kurerstrekninger. Foruten de kjente og tett trafikerte strekninger fra New York til Irland og Lissabon flyr nord-amerikanerne i dag over Natal på Sør-Amerikas østspiss til Afrika, derfra over Kartum og Kairo til Karachi og videre til Tsjungking. Til Australia går trafikken fra den nordamerikanske vestkyst over Hawaii, Samoa eller Fidsjøyene og New-Zealand. Alle disse linjer, som i dag tjener mer eller mindre militære mål, er samtidig hovedstrekninger i en framtidig lufttrafikk. Handelen skal følge flagget.

England kan ikke fly britisk

Den engelske offentlighet var til å begynne med likegyldig overfor tegnene på den nordamerikanske luftimperialisme. Først da engelske statsmenn med

USA's lufttrafikknett. Kartet viser, hvordan utviklingen skal gå, fra „krigsstøttepunkter“ til grunnlaget for det framtidige amerikanske verdensherredømme

Tegning: Heinisch

● AMERIKANSKE
BESITTELSE
▲ „KRIGSTØTTEPUNKTER“

SYDNEY

PT. HEDLAND

AUCKLAND

PT. DARWIN

UPOLO
(SAMOA)

SEYCHELLEN

ALEUTENE

HONOLULU

NOME

STOCKHOLM

FAIRBANK

BASRA

CAPE TOWN

SAN FRANCISCO

ISLAND

POINTE NOIRE

LAGOS

FAIRBANK

CASABLANCA

SAN FRANCISCO

NEW FOUNDLAND

MONROVIA

NEW YORK

DAKAR

BERMUDAS

SAN JUAN

GUAYAQUIL

NATAL

RIO DE JANEIRO

MONTEVIDEO

BUENOS AIRES

HR

Churchill i spissen stadig på sine reiser til Moskva, USA osv. benyttet amerikanske fly, oppdaget man plutselig at England ikke lenger kan fly „britisk“. Det britiske Overseas Airways har i virkeligheten knapt en egen moderne trafikkflymodell og må gjennomføre sin trafikkflyvning, for så vidt det overhodet driver noen, med amerikanske fly.

Etter hvert begynte man ved Themsen å gjennomskue de amerikanske planer. Forretningen med støttepunktene viste seg no i et annet lys, likeså ordningen angående arbeidsdelingen i flybyggingen, etter hvilken Storbritannia i det vesentlige skal innskrenke seg til byggingen av mindre jagerfly, mens USA vil utvikle langdistanserbombeflyene og stortransportflyene.

USA blir tydelig

Den amerikanske allierte viste seg plutselig som en farlig konkurrent i den framtidige lufttrafikk.

Forfekterne av den amerikanske luftimperialisme erklærte at der i framtiden bare vilde eksistere en luftfartstrafikk under stjernebanneret. Av kongressen ble der stilt krav om at anløp av og flyvning over nordamerikansk område av fremmede fly må bli forbudt etter denne krig, mens amerikanske fly måtte ha trafikkrettigheter over hele verden.

Man vek i USA ikke engang tilbake for å minne forbundsfeilen om at de flyleveranser som finner sted under krigen, skjer etter leie- og lånelovens bestemmelser og at Storbritannia ikke må tenke på f.eks. etter krigen å anvende disse fly i siviltrafikk.

Storbritannia er manøvrert ut

Der finnes englendere som riktignok gjennomskuer den amerikanske forbundsfelles hensynsløse spill, men trøster seg med at det etter krigen vil lykkes England å rive byttet fra USA igjen. Utsiktene for dette er dog meget minimale. Mens den britiske flybygging i de siste år under trykket av krigen nesten bare har beskjeftiget seg med utviklingen av krigsfly og helt har holdt opp med trafikkflybyggingen, har Nord-Amerika gjort meget nettopp på dette område. I de amerikanske flyfabrikker er der ikke bare blitt til en rekke store transportfly, som i dag gjør tjeneste innen den militære transportorganisasjons rammer, men der er også forberedende gjort tallrike utkast til store flybåter og landfly som skal tjene den framtidige fredstrafikk.

Dette forsprang i flyteknikken i forbindelse med det ervervede støttepunktnett vil, dersom krigens utgang blir slik USA ønsker seg den, ikke mer gi plass til den britiske lufttrafikk og berøve den enhver konkurransemulighet. Om de amerikanske planer om verdensherredømme i luften noen sinne blir til virkelighet, er et annet spørsmål. Enno taler våpnene. Men England er iallfall utmanøvrert.

På den Røde Plass i Charkov. Denne støttoppfører var en av de første tyskere, som kjempet fri sentrum i den gjenerobrede by, den Røde Plass. Han er en av de utallige soldater, som fikk sovjetrussernes vinterlige gjennombruddsforsøk mot Europa til å strande

Etter en vinters hardeste forsvarskamper: CHARKOV

Charkov hadde i 1910 bare 200 000 innbyggere, og ble av sovjetrussene utbygd til rustningsentrum. Donetsbekkenets samlede jordriktighet ble stilt i denne oppgaves tjeneste. De mennesker som trengtes for oppgaven, ble tvunget inn fra landet. Ingen steder fantes det større bolignød, ingen steder mer arbeiderelendighet enn i denne byen, som før

begynnelsen av felttoget i øst nesten hadde en million innbyggere. Sovjetrussisk eksperimenteringslyst ga seg utslag i skyskraperliknende bygninger, som Intourist-bussene kjørte sine passasjerer til rett fra stasjonen. — Om besittelsen av denne byen — Ukrainas østlige hjørnestein — ble det kjempet flere ganger. — Fire måneder etter begynnelsen

av felttoget i øst besatte tyske tropper Charkov. Flere måneder seinere rømte de planmessig byen og store områder i omegnen. Bolsjevikene gikk i den oppstilte fellen, som klappet igjen tre uker etter. Fotoene på denne og neste side viser utsnitt av femdagerskampen om gjeninntagelsen av byen Charkov

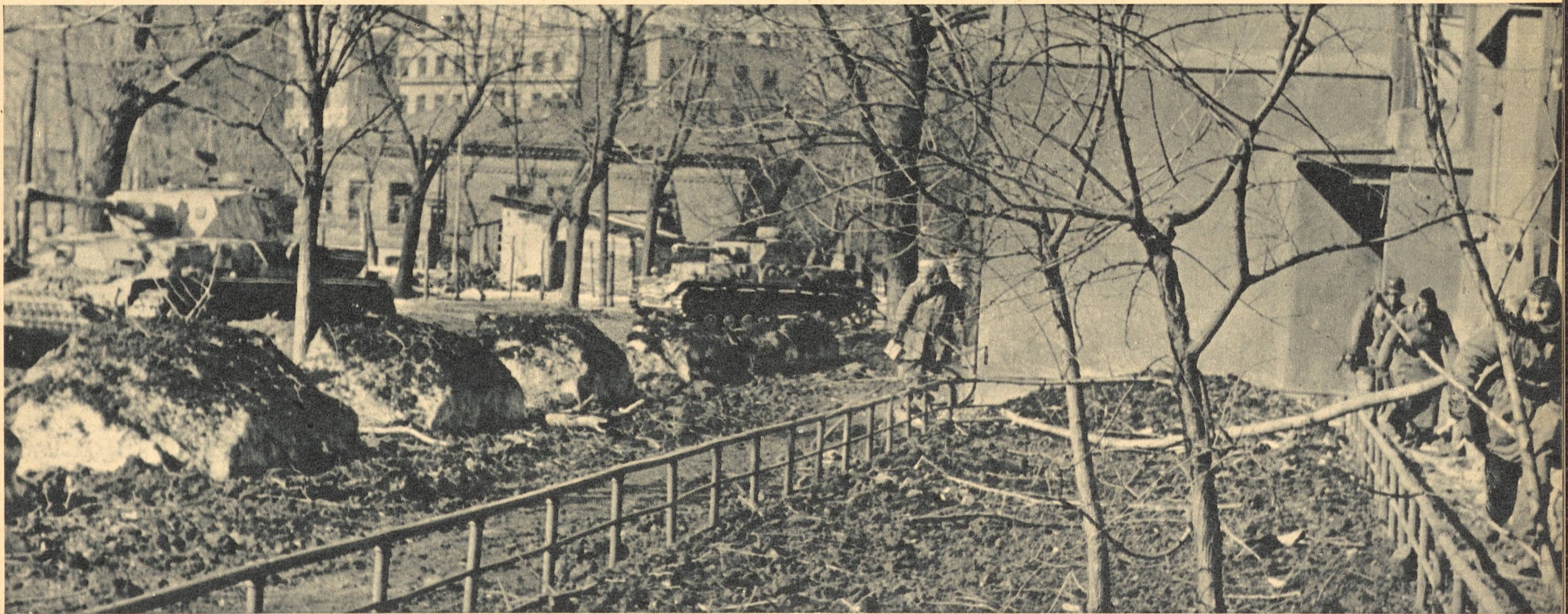
Ukrainas hjørnestein. Utsikt fra en høyde over Charkovs midtre og sørlige bydel

Slik så de Charkov igjen

Panservogner i gatekamp. Panservognene legger en festningsmessig utbygd skyskraper i ruiner. Hermed gjør de vegen fri for støttrøppene, som erobrer hus etter hus og gate etter gate. Støttrøppene bærer hovedlasten i kampen og blir understøttet fra luften av stuka

Støttrøpper rykker fram. I Charkovs hus er det postert bolsjevikiske skarpskyttere, som fyrer løs på de framtrengende grenaderer fra takene, vinduene og kjellerhalsene. Mens støttrøppene gjennomfører husene, følger panservognene langsomt etter. Snart rasler det pansrede mannskransvognene kolonnevis gjennom gatene (bildet nedenunder) og bringer forsterkninger forover

PK-fotos: -krigskorrespondentene King, Adendorf

Den europeiske ungdoms veg

Den skjebne som de europeiske nasjoners ungdom led etter den første verdenskrig, var så forskjellig i de daværende grupper av seierrike og beseirede nasjoner at man i det hele tatt neppe kunde snakke om en „europeisk ungdom“. „Signal“ oppkaster spørsmålet om og hvordan dette har forandret seg etter de omveltende erfaringer man har gjort i den annen verdenskrig

AV GISELHER WIRSING

Den tyske ungdom, der som barn opplevde den første verdenskrigs utbrudd, hadde ikke mer noe fundament å bygge på, som var lagt i den borgerlige tidsalders ro og sikkerhet. Intet syntes å være av varighet, alt var i bevegelse. Nasjonen ble rystet av feber. En veldig ideenes kamp ble utspilt på dens jord. Nasjonalsosialismens store bølge slo stadig nye tusener i sitt bann. Men på samme tid vokste også kommunismen fram til en makt. Til slutt var det 6 millioner mennesker som sverget til den røde fane, inntil det øyeblikk kom, da man idet alt syntes fortaapt — endelig kunde legge det nye fundament. I mellomtiden var en ungdom vokst fram til mannsalderens terskel, som hadde utviklet seg på en ganske annen måte enn de foregående generasjoner. Av denne ungdom og av frontkjemperne som var vendt tilbake fra den første verdenskrig, skapt det andre bilde av det tyske menneske, som sikkert nok måtte bli annerledes enn den borgerlige tidsalders. Denne ungdom hadde opplevd så vel den siste fase av den eksplosive klassekamp, som til slutt dennes overvinnelse ved skapelsen av et nytt ideal.

Den yngre tyske generasjon har i de siste ti år som no ligger bak oss, kanskje ofte begått den feil at de ikke forsto at deres egne opplevelser, som så sterkt hadde forvandlet nasjonens fysiognomi, ikke lot seg sammenlikne med dem som den unge generasjon i mange av de andre europeiske nasjoner hadde hatt. Det var vel nærmest hos nasjonene i sør-øst at det forelå liknende betingelser, skjønt under andre forutsetninger. Den ungarske, rumenske, bulgarske så vel som den kroatiske ungdom var oppvokst i en brytningens og usikkerhetens tid. I en tid hvor den politiske folkekarakter hos alle Sør-øst-Europas folk først med moderne midler begynte å komme til full utvikling. I Italia hadde fascismen allerede ti år tidligere gitt den italienske nasjon et nytt utseende, skjønt Italia hørte til seierherrene i den første verdenskrig. Som følge derav var forbindelsen mellom gammelt og nytt enklere å gjennomføre i Italia. Fascismen var trådt fram på et tidspunkt, da det utvilsomt var spørsmål om nasjonens eksistens. Ved at Mussolini allerede på et så tidlig tidspunkt hadde banet en ny veg, ble den oppvoksende italienske ungdom, sammenliknet med den tyske, spart for ti års indre kamp, usikkerhet og uro. Da Mussolini i 1935 tok den risiko å utfordre det britiske imperium, visste han at han hadde den italienske ungdom bak seg. Det var ikke minst dette inntrykk som i hin høsts kritiske måneder gjorde den engelske flåtedemonstrasjon i Middelhavet til en tom gestus.

Ganske annerledes forholdt det seg med ungdommen i de vesteuropeiske og nordiske land. Den vokste opp, enten i den sikkerhetsfølelse som den i den første verdenskrig prøvde nøytralitet hadde gitt dem, eller som den franske, en seierrik nasjons ungdom, som for det første ikke hadde satt seg noen nye mål. I de fleste vest- og nordeuropeiske land har således denne unge generasjon i forbausende utstrekning holdt seg fjernt fra det politiske liv. Især i Frankrike, hvor politikken simpelthen ble et monopol for den eldste generasjon. Barthou f. eks. satt en gang i et kabinett, hvis medlemmer oppviste en gjennomsnittsalder på 63 år. Nesten halvparten av hans ministre var henimot 70 år gamle. Den franske ungdom brydde seg ikke stort om disse gamle herrer. De var intet forbilde og i alminnelighet egget de heller ikke til lidenskapelig opposisjon. La Chambre des députés dannet en kaste for seg selv, der avsondret fra det som interesserte den yngre generasjon, drev på med et ugjennomsiktig selskapsspill. Først da det var for seint, oppdaget den franske ungdom at dette selskapsspill riktignok dreide seg om

nasjonens eksistens. Hint bekjente utbrudd av plutselig oppflammende lidenskap i februar 1934, hvor det sågar kom til små gatekamper i Paris, hadde ingen varig virkning. Det fantes nemlig ikke noe etterkrigs-Frankrike på den måten som et etterkrigs-Tyskland og også et etterkrigs-Italia.

I enda høyere grad gjaldt dette for Nederland og de nordiske land. Når man traff sammen med yngre nederlendere, dansker eller svensker fikk man alltid inntrykk av at de sto fullstendig likegyldig overfor partivesenet og det politiske liv i sitt land. Det karakteristiske for denne ungdom var et sterkt personlig preg i deres søken etter en ny livsstil. Den forbandt seg ofte med romantiske idéer som kanskje fikk det mest åpenbare uttrykk av den franske dikter Jean Giono, men som også kom til orde i den yngre nordiske litteratur, som syntes å fjerne seg mer og mer fra en Ibsens eller en Strindbergs samfunnskritikk.

Blant de vesteuropeiske folkeslag var det bare Spania som var en viktig unntagelse. Her ulmet det under overflaten en lidenskap, som på grunn av den spanske nøytralitet ikke hadde fått noen utladning under verdenskrigen, men som no søkte etter en eksplosiv utgang, for sluttelig å bryte seg veg på en fryktelig måte. Med den spanske borgerkrig begynner allerede den annen verdenskrigs historie. Her lå forspillet til den krig som kort etter utbredte seg over hele verden, klart i dagen. I borgerkrigen ble den hevdvunne samfunnsorden rystet i sine grunnvoller. Den spanske ungdom var seg bevisst at deres kamp ikke måtte føre til en restitusjon, men til en ny samfunnsorden.

Det var først erfaringene i den annen verdenskrig som hitførte den utjevning av motsetningene i den europeiske ungdom, som før ikke var mulig. Med dette vil vi ikke påstå at alle motsetninger i vårt så innviklede europeiske samliv er utjevnet. Men den kløft som tidligere skilte mellom de forskjellige i Europa framherskende verdensanskuelser og som var begrunnet i forskjellen på den opplevelsessfære som ungdommen vokste opp i, den kløft begynte å forsvinne.

I dag kan vi rette et spørsmål til hele den europeiske ungdom, som før denne annen verdenskrig neppe vilde ha vært tilstrekkelig motivert. Dette spørsmål lyder slik: Kan vi, Europas ungdom, tro at meningen med krigen er den at alt skal bli som det var før, når den er over? Jeg tror at vi her står ved et vegskille hos de europeiske nasjoners generasjoner. Engländerne og amerikanerne forsøker å innbille oss at det skal lykkes dem å føre Europa tilbake til en tilstand, som angivelig sågar skulde likne den som rådet før den første verdenskrig. De stiller bare den ene betingelse at de europeiske nasjoner skal la seg innlemme i den angelsaksiske maktsfære som en slags mellomting mellom koloni og dominion — et India nummer to — og gi avkall på et eget politisk liv.

Kan vi ha noen tiltro til slike formål? Det gis naturligvis samfunnsklasser i de europeiske land som er så hildet i fortidens anskuelser at de enno for alvor gjør seg håp om at frihandelens tider (som for øvrig eksisterte bare i en ganske kort periode av det 19. århundre) og den ukontrollerte privatkapitalismes epoke kunde vende tilbake igjen. Det gis også folk som herunder jager etter sine ønskedrømmer og derfor villig låner øre til alle som lover dem at de skal bli til virkelighet. For det overveldende flertall av den europeiske ungdom er disse begreper likeså fjerne som dette kabinett av eldre herrer var det for den franske ungdom. Den streber ut av det trange begrensede rom som dannes av de dusinvis

små og middelstore land, til et videre område hvor der gis bevegelsesfrihet. Den streber etter en tilstand som framfor alt er innstilt på sosial rettferdighet. Denne europeiske ungdom er likeså antikapitalistisk som den er antikommunistisk. Den er sikkert klar over at den sikre basis for den borgerlige tidsalder, som i Tyskland ble rokket allerede under den første verdenskrig og derpå styrtet sammen, no er forsvunnet over hele Europa. Naturligvis tilstreber de europeiske nasjoners ungdom et nytt sikkert grunnlag for dens liv, noe som i det hele tatt gjør livet verd å leve. Den franskmann imidlertid som i dag står i den yngre mannsalder, vil ha en egenartet følelse når han hører ordet „sikkerhet“. Han vil komme til å huske på at han som barn av en seierrik nasjon, av de daværende førere for den eldre generasjon aldri hørte et ord hyppigere nevnt en nettopp dette fatale „sécurité“, og han vil tenke over at den katastrofe som traff hans folk, egentlig ble innledet med dette slagord. Og det bare fordi det betydde en falsk — bakutrettet — sikkerhet som ikke svarte til den moderne tids krav.

Jo lenger krigen varer, desto mer vokser det positive ideal fram av nøden og jammeren. Der hvor Europas ungdom kjemper i fellesskap på østens slagmarker, er dette naturligvis tilfelle i sterkste grad. Foreløpig kan man bare antyde den retning som ungdommen i alle europeiske land, ad forskjellige veger og på grunnlag av forskjellige forutsetninger, er slått inn på. Det dreier seg her om en særlig europeisk form for sosialisme som i motsetning til bolsjevismen gir rom for personlighetens utfoldelse og som spesielt ikke betrakter mennesket bare som et bytteobjekt, men som en verdi i seg selv. Hensikten med de unge europeiske idéer er, ikke å la denne verdi bli kneblet av overmektige økonomiske makter, men å gi den et sikkert grunnlag. Derved atskiller de seg prinsipielt fra amerikanismen, der no som før er uløselig forbundet med en absolutt fornektelse av ethvert sosialt felles ansvar.

Som på det sosiale, så har heller ikke på det nasjonale område de gamle former noen gyldighet lenger for flertallet av den europeiske ungdom. „Arvefiendskaper“ og i det hele tatt enhver trangsynt sjåvinisme mister sin mening, når det er blitt klart for alle at bare anerkjennelsen av den historiske egenart av den folkelige eksistens av alle medlemmer av den europeiske familie, kan danne grunnlaget for den framtidige europeiske politikk. Den sjåvimisme som bare kunde trives på den no forsvunne borgerlige tidsalders grunn, kan ikke lenger beskjeftige fantasien til en ungdom, som midt i denne krigs trengsler må erkjenne at uten europeisk samarbeid, ja uten faktisk sammenslutning, kan vår verdensdels nasjoner aldri hevde sin frihet overfor Sovjet-Asia, den sovjet-russiske kommunisme eller amerikanismen.

I mange nøytrale land er det nylig blitt erklært at alternativet, enten et av Sovjet-Russland behersket Europa eller et mot bolsjevismen og amerikanismen sammensluttede Europa, aldeles ikke gis. Og at det snarere gis en tredje utveg. Og dette er den veg som fører tilbake til tilstanden før krigen. Man kan etter de bitre erfaringer som alle europeiske nasjoners ungdom har gjort, vanskelig forestille seg at den slags illusjoner virkelig skulde kunne gjøre seg gjeldende. Folk med den innstilling erindrer meg levende om de arbeidere i min heimby, som med grønne kvister prydet de triumfbuer, gjennom hvilke representanten for en svunnen epoke aldri mer vilde komme til å passere. På samme måte som den grønne pynt den gang var dømt til å visne, så vil også disse illusjoner vise seg ufruktbare. Den europeiske ungdom tar avstand fra dem. Da den jo ikke bare vil vegetere, men leve, så er den beredt til å forskrive seg, ikke til fortiden, men til framtiden, selv om dette i en epoke som vår, med sine store rystelser, er et vågespill.

Granatkastere fyrer. Et angrep blir forberedt
Soldatfoto: Plenik

Noen av de behagelige ting i livet som det blir satt like stor pris på i Tyskland som ellers i verden. I følgende beretning skildres det, hvorfor de no — om det bare er delvis — må tre tilbake

Kvinnen i mannens sted

„Signal“ forklarer begrepet „total krig“, som den er i kampen om den tyske nasjons være eller ikke være, og viser illustrerende eksempler

Englenderne påstår at tyskerne har funnet opp ordet „total krig“. Men tyskerne gjør krav på enno mer enn ordannelsen: nemlig på forutansetningen om framtidige krigers karakter, og de tilsvarende forsvarsmessige forholdsregler. Den tyske generalkvartermester i den første verdenskrig, Ludendorff, stilte sin erfaring til tjeneste for undersøkelsen av dette spørsmål og kom til bindende resultater. I dag kan tyskerne legge videre erfaringer fra nesten fire års krig til dette og besvare spørsmålet om hva „total krig“ egentlig er for noe. Ganske visst ikke det som bolsjevikene forstår herunder, nemlig at alle statsborgerne bor i jordhuler eller fattigslige hytter, går kledd i filler og sjelden har annet å spise enn noen maiskolber og røtter. Riktignok er det sikkert at et folk som er vant til slike forsakelser, i krigen på langt nær føler de nødvendige innskrenkninger så hardt som et sivilisert folk i Europa. Men det er en misforstått oppfatning av den „totale krig“s vesen. En må gå litt bakover i tiden for å forstå dette.

I tidligere kriger fantes det bare én kjempende front: hærens eller marinens,

eller begge to sammen. Sivilbefolkningen ble trukket forholdsvis lite inn. Avlevering av levnettsmidler og førststoff, beredstilt av vinterkvarter og dessuten noen skader på marker og bygninger var det nødvendige onde, som folket måtte ta med på kjøpet. Den store forvandling kom for første gang til syne i boerkrigen, da England ikke kunde greie den sørafrikanske stat militært sett, og kampen mot heimen, mot kvinner og barn begynte. 26 370 kvinner og barn døde i konsentrasjonsleire. I krigen 1914-18, da England erklærte den totale blokade over sentralmaktene, var forvandlingen fullført, og hundretusener kvinner og barn falt som

Hundretusener skifter yrke

Kvinner og unge piker, og likeledes menn som ikke er utkommandert, har forlatt sine krigsviktige yrker og melder seg til andre arbeidsgrener. De blir lægeundersøkt og får i særlige tilfelle også psykologiske råd — kvinner gjennom kvinnelige læger — og så melder de seg hos firmaer med krigsviktig produksjon

offer for denne brutale form for krigføring. Allikevel holdt fronten stand. Materialslag av uante utstrekninger gjorde rustningsarbeideren likeså viktig som frontsoldaten.

I 1939 begynte krigen i sitt vesen der, hvor den hadde sluttet i 1918. Igjen erklærte England hungerblokade mot sine motstandere; imellomtiden er den blitt til en blokade mot Europa. Men dette middel sviktet, takket være rettidig rasjonering, omtensksom lagring og intensivere jordbruk. Krigsindustrien ble autarkisert i stor utstrekning. Bensin, olje og gummi blir utvunnet av kull. Slik er Europa blitt mer blokadesikkert. Men no forsøker England seg med våpenmakt. Det „kjemper“ med bomber mot sivilister, mot kvinner og barn. Det setter deres boliger i brann og tilintetgjør deres eiendeler. Denne hensynsløse offensiv mot det sivile oppland er likeså primitiv som barbarisk. Et folk, som må gjennomgå en slik grusomhet fra fiendens side, vet at alt står på spill. Fienden vil den totale tilintetgjørelse. Selvpopp-holdelsesdriften forlanger derimot en „total krig“ for å seire totalt.

På liknende måte utviklet også det lille, tapre finske folks forsvarskamp seg mot den bolsjevikiske koloss. Som Europas ytterste forpost erkjente det den faren som truet alle: med alle sine velorganiserte krefter holdt det den overmektige motstander tilbake. En total krig kan bare et folk føre, som er sluttet sjelelig sammen og besitter en felles ideologi som åndelig fundament. Alt det øvrige blir da en følge herav. Den potenserte kraftutfoldelse er da bare enno et spørsmål om organisasjon: **det høyeste mål av krigersk innsats, økonomisk prestasjon og sjelelig motstandskraft er „total krig“.** Da Tyskland i begynnelsen av 1943 proklamerte den „totale krig“, hadde det enno store reserver av menneskekraft og råstoff. No gjorde det seg i stand til å forbruke dem. Særlig ved innsats av kvinner er det på mange krigsvik-

I landbruket Bondekona har fått hjelpersker, og gartneriene har avgitt sine våpenføre menn. Mange tusen kvadratkilometer blomsterbed er under kvinnehender blitt forvandlet til grønnsaksenger, så at f. eks. drivhusgrønnsaksproduksjonen alene er blitt øket med 40%

Rekrutter i den totale krig Ved innsats av kvinner er det tatt alle mulige hensyn: mange får bare halvdags beskjeftigelse — og etter ønske formiddag eller ettermiddag. Selvfølgelig med kort veg fra bostedet til det nye arbeidssted. Kvinner med mindreråge barn, med syke slektninger eller andre forpliktelser er gått fri for innsats. En kan si at bare den kvinnelige arbeidskraft ble knepet, som hittil bare var beskjeftiget delvis, overhodet ikke eller i rene luksusbedrifter

I nyhetstjenesten I post-, telefon-, telegraf- og kringkastingsvesen har kvinner og unge piker nesten sjaltet mannen ut helt

FAMILIEN WASSMANN

Et hus med

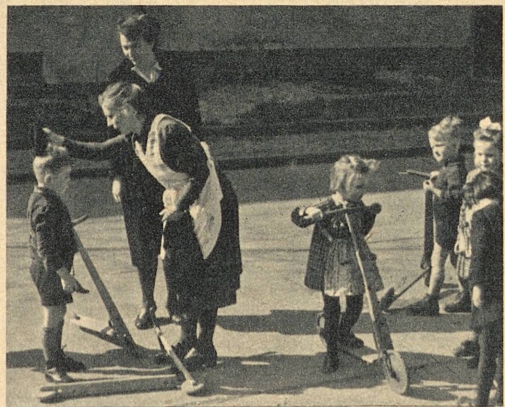
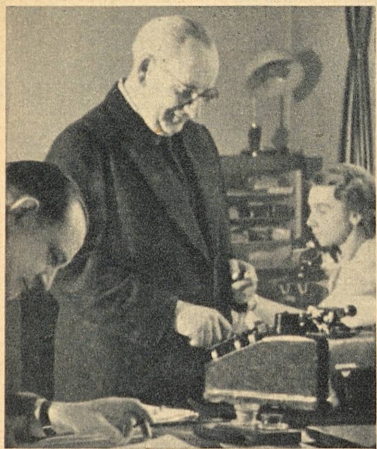
FAMILIEN WASSMANN

Herr Wassmann (ovenfor) deltok i den første verdenskrig; i dag arbeider han som verksmester i en rustningsbedrift. Hans kone (i midten) er om dagen i en melkebutikk. Deres sønn (neden, under) kjemper på østfrontens midtre avsnitt

FAMILIEN SCHELLENBERG

Herr Schellenberg er ansatt på et offentlig kontor. Der gis det ikke lenger noen fast kontortid. „Vi arbeider så lenge det kommer folk til oss,“ sier han. Hans kone tar seg om dagen av deres tre barn og naboens barn

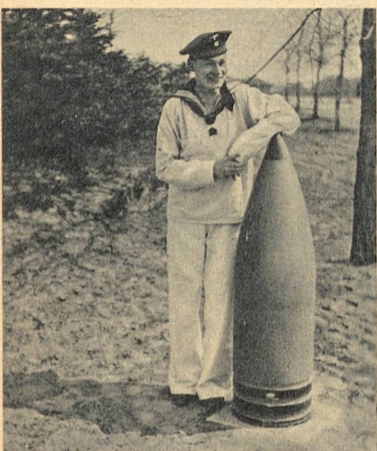

FAMILIEN SCHELLENBERG

FAMILIEN CLASSEN

FAMILIEN SCHULZ

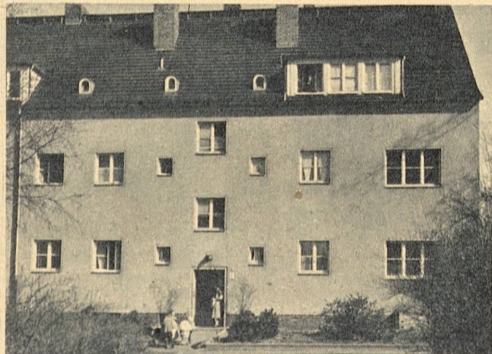
seks millioner

FAMILIEN CLASSEN

Premierløytnant Classen (til høyre på bildet), dro som reserveoffiser i felten i 1939. Fru Classen har gått på en Røde Korsskole og har no stilt seg til rådighet for en stor Berliner fabrikk. I fritiden strikker hun strømper for soldatene

FAMILIEN SCHULZ

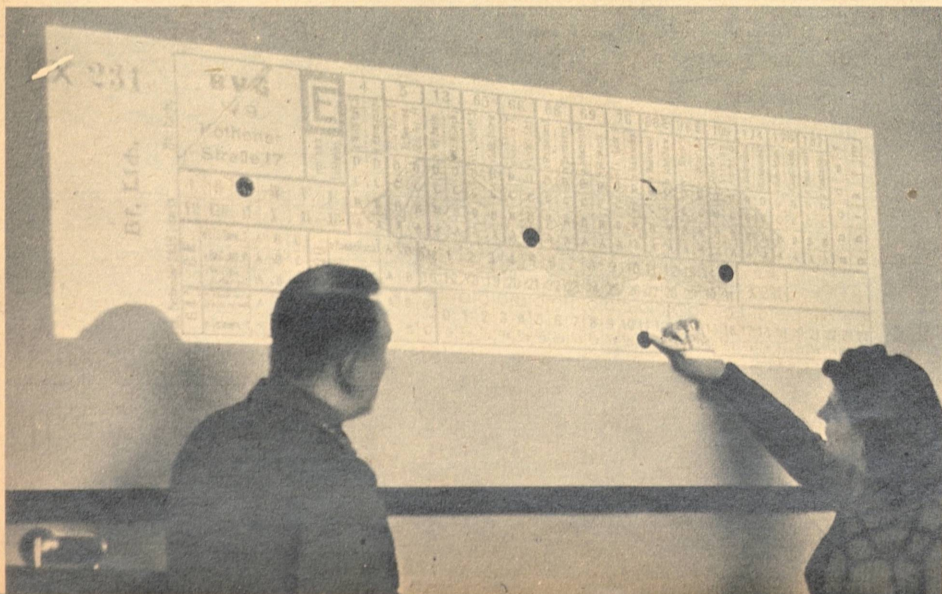
Mann og kone drar om morgenen sammen inn til byen. Han er maskinkonstruktør, hun sekretær på et militært kontor. Deres eldste sønn, som har tatt artium, meldte seg frivillig til ubåtjennesten etter å ha gjennomgått en marineskole

Et hus i Stor-Berlin. Seks barn og ti voksne bor der. Disse gir fronten tre soldater og seks arbeidere, mens en kvinne tar seg av barna . . .

I trafikkvesenet

En ung kvinnelig trikkekonduktør lærer sitt arbeid på „verdens største billett“, men også i undergrunnsbanen, ved alle arter bybaner og ved jernbanen er kvinner trådt i mannens sted. Tusener av kvinner med sertifikat sitter no ved rattet og kjører krigsviktige turer

I den kjemiske industri og rustningsindustrien Mange tusen kvinner har trukket i de kjemiske institutters og fabrikkers hvite frakker, og fabrikklederne erklærer at de meget heller har kvinnelige enn mannlige funksjonærer, fordi de ved arbeidsprosesser, som krever en spesiell pålitelig ferdighet, arbeider bedre enn menn. Og så produserer de fargestoff, drivstoff, lægemidler og utallige grunnstoff, som er nødvendige for en kultur nasjons liv. Men i rustningsindustrien (bildet nedenunder), i tungindustrien hjelper kvinnene bare der hvor arbeidet er lett nok til at de kan klare det

Resultatet

På alle kasernegårds plasser i Det stortyske rike er det alt i fleremåneder kommet sammen nye strømmer av menn. De formerer bataljoner og regimenter, divisjoner og arméer for en ny hær. Hittil var de på en stor-slagen måte befridd for militærtjeneste til fordel for alle grener av økonomi-

livet. No — da bolsjevismen setter alt inn på å overstrømme Tyskland og Europa, da motstanderne på øya og på den annen side av havet har proklamert sin vilje: Tysklands tilintetgjørelse — som krigsmål, ja da er kvinnene gått til det arbeid, som ikke lenger er det viktigste for mennene.

tige områder inntrådt en forbausende stigning i ytelsene. Også dette har hjulpet til å friggi menn for front-tjeneste. Allerede i begynnelsen av inneværende år var det i de kjemiske bedrifter 55 mot tidligere 35 kvinner på hundre menn; i gummifabrikkene 82 mot tidligere 66; i hermetikkfabrikkene 66 mot tidligere 35; i de grafiske yrker 47 mot tidligere 23. I handelsyrker, i trafikkvesen og i papirfabrikker er antall kvinner fordoblet. Men alt dette er bare en begynnelse. Arbeidskontorene sorterer omhyggelig alle som melder seg og setter dem inn under hensyn-tagen til deres ønsker og hvor de er egnet. Før innsatsen undersøker læger omhyggelig sunnhetstilstanden, og be-driftslæger holder stadig kontroll.

Målet for denne totale mobilisering av alle nasjonale krefter i det tyske folk er oppnåelsen av sluttseieren over bolsjevismen, som truer Europa, og avskaffelsen av fremmede krav på herredømme over alle europeiske fast-landsproblemer.

PK.-krigs-korrespondent E. Baas

Hva de får beholde: Musikk og opera, skuespill og film, sport og ferie — alt dette blir dyrket mer enn noensinne. Disse ting er etter tysk oppfatning ikke noen luksus, men bærer den kultur som Tyskland forsvarer

SPØRSMÅLET:

Hvor står Japan egentlig i dag?

Et asiatisk-europeisk problem

En kjenner av Øst-Asia forteller her om Japans kamp i det storasiatiske rom, om dets resultater hittil, og om årsakene og virkningene av disse resultater på Europas framtid

Med Filippinene, Malakka, Burma og Nederlandsk-India erobret japanerne i første krigsår et areal på ca. 3 millioner kvadratkilometer. Hvis dette areal hadde vært en samlet flate, vilde Stortyskland ha fem ganger plass der, den japanske hovedøy ti ganger og England tretten ganger. Det erobrede område omfatter alt i alt mer enn 7000 øyer. Den nordligste erobring på Aleutene rekker helt opp til Arktis, den sørligste — på Salomonøyene — helt ned i sør-hemisfærens troper. Avstanden mellom dem strekker seg over mer enn seksti breddegrader og tilsvarer omtrent avstanden fra Nordkapp til Etiopia.

Tross disse dimensjoner foregikk erobringen i et rasende tempo. Fra første landing på Filippinene til innmarsjen i Manila gikk det atten dager. Hongkong falt etter nøyaktig sytten dager. Britisk-Malakka ble erobret i løpet av ni uker, innbefattet Singapore, den sterkeste sjøfestning mellom Suez og Panama. Nitti dager etter krigens begynnelse var Filippinene, Hongkong, Malakka, Singapore, Sumatra, størstedelen av Java og deler av Bismarckarkipelet, Salomonøyene og Ny-Guinea besatt. I løpet av disse nitti dager var den avgjørende del av den amerikanske Stillehavsflyte, alle større enheter av den engelske Øst-Asiaeskadre og hele den nederlandske kolonialflåte nedkjempet. Nitti dager var forøvrig den frist, som den amerikanske marineminister Knox hadde forutsagt for å jage japanerne ut av Stillehavet.

Og dette klarte Japan til tross for at det på femte året var innviklet i en krig mot China, som hadde brukt meget både av mennesker og materiell. Dets rustningsindustri sto på en meget smal basis av møysommelig samlede råstoffer. Dets forråd av flytende drivstoff strakk til for tretten — femten måneder. Dets flåte rådde neppe over halvparten av enhetene i de kombinerte amerikanske, engelske og nederlandske Asia-stridskrefter. I Singapore, Hongkong, Cavite, Guam, Wake og Midway hadde motstanderen fremragende innrettede utgangsstillinger for en stor operativ utfoldelse mot den japanske hovedøy til rådighet.

Økonomisk sett er de erobrede områder et sant skattkammer for Japan, framfor alt med henblikk på Japans rå-

stoffarmod. Burma er verdens største ris-eksportområde. Sammen med Indo-China kan det utlikne enhver mangel på ernæringssektoren i Stor-Øst-Asia. På samme tid er Burma den største produsent av wolfram-erts, utgangsråstoffet for den viktigste stålforedler. Burma råer over de største blyforekomster i Øst-Asia og har tilstrekkelig med tilberedningssteder for framstillingen av ca. 80 000 tonn raffinert bly om året — det er omtrent så meget som hele det japanske krigsbehov. Med Nederlandsk-India og Burma har Japan sikret seg de rikeste jordoljeforekomster i hele Øst-Asia. Førkrigs-produksjonen andro her til ca. ni-ti millioner tonn, som sammen med japanernes egen produksjon fullt ut dekker det japanske krigsbehov. Av rågummiforekomster sikret Japan seg sågar 88 % av verdensproduksjonen. Filippinene, Malakka og Borneo råer over til dels enno ikke angrepne reserver av jern-, tinn-, sink-, mangan- og kromerts og bauxitt, som vilde kunne tilfredsstille Japans rustningsbehov, selv om produksjonen i rustningsindustrien vilde bli mange ganger så stor. Alle disse rustningsviktige råstoffer sto før krigen uten unntagelse til rådighet for fiendens krigspotensial. Den japanske vinning betyr derfor på samme tid et følelig tap for motstanderen. Japan selv er ved denne vinning blitt så godt som immun forsvarsøkonomisk sett. Med hensyn til råstoffene kunde overhodet ingen krig av nok så lang varighet utmatte Japans forsvarsøkonomiske motstandskraft: det er en av de mest avgjørende begivenheter i det første Stillehavskrigsår.

Idéer og krefter

Slike resultater er ytterst sjeldne i krigshistorien med hensyn til omfang og tempo. Men hvor ligger grunnene for dette? Er japanerne særlig krigsdyktige, krigsbegavede og — som det ser ut til, sett fra yankeperspektiver — „krigslystne"? Til syvende og sist er Stillehavskrigen deres femte i løpet av knapt femti år!

Japanerne er i grunnen som alle asiater „pasifister". Overfor deres krigsrekord lyder det paradoksalt, men er det allikevel ikke. Gjennomsnittsjapaneren hater handel, krangel og allslags opphisselser. Hans sterkeste tilbøyelig-

Japanske tomanns-tank i jungelen. Den overlegne måte hvormed den japanske kampføring vet å overvinne de naturgitte vanskeligheter i det tropiske landskap, viser at japanerne har forstått den nye teknikk bedre enn mange av de andre topp-tekniserte land

heter går ut på et rolig „liv i den egne krets", på en velpleid privat kultur med sterke innslag i det estetiske. Bare i saker som berører nasjonens liv, er han både følsom og hard, lett sårbar og besluttet på den ytterste motstand.

Japanerne er et politisk meget våkent og meget begavet folk. De vet hva det dreier seg om. De har en totusenårig ubrutt tradisjon som nasjon bak seg. I denne tiden har de oppmagasinert en stor politisk erfaringskapital, som er så å si medfødt for hver enkelt stats-

borger. En statsmann tenker og handler i Japan nesten aldri annerledes enn det brede lag. Han kan det ikke, for han tenker og handler som en annen japaner også vilde gjøre. Dette ensartede politiske instinkt er en uhyre styrke for Japan — og borger for den sjelelige disiplinert, som i kritiske situasjoner uten møye tvinger fram avgjørelser.

Japanerne er et sant folkefelleskap. Skjønt de er blodsmessig meget for-

Fortsettes side 30

Det glødende tårn

Av PK-krigskorrespondent
Wolfgang Koerber

„Signal“ begynner i dag offentliggjørelsen av en beretning fra vinterfelttoget 1942-43. Trykningen av denne virkelighetstro reportasje fra en, som deltok i kampen, synes å være berettiget selv etterat dette vinterfelttoget er avsluttet, da den som ingen annen beretning tydelig og klart gjengir dette innbitte slag i øst, det hardeste hittil

I ngen av oss vil noen sinne glemme den, byen med den høye siloen av mørkerød murstein, som ruget over gatene som en firkantet, hundre meter høy kjempekloss og liknet en moderne befestet borg. Over porten sto følgende innskrift i gipsbokstaver: „Proletarer i alle land, slutt dere sammen!“

Enskjønt byen Millerovo hverken var vakker eller interessant, følte vi oss forbundet med den som med vår egen skjebne. Ingen kirkekuppel, intet vakkert kunstnerisk byggverk brøt de rettlinjede gaters ensformighet og de ensartede husrekker, som forsvant uten rytme i de hvite snømarker. Byen lå i

en senkning som var omgitt av en krans av nakne og treløse koller. Ikke uten grunn hadde man derfor sammenliknet dens beliggenhet med en suppetallerken, hvilket hverken var oppmuntrende eller fordelaktig for forsvaret.

Allikevel har her en eneste kampgruppe tre uker igjennom oppholdt den bolsjevikiske angrepsbølge som var brutt inn over Don og trengte sørover med full kraft, denne kampgruppe har satt seg opp mot brenningen som en bølgebryter og svekket dens kraft. Byen var av betydning som jernbaneknutepunkt og dens flyplass var

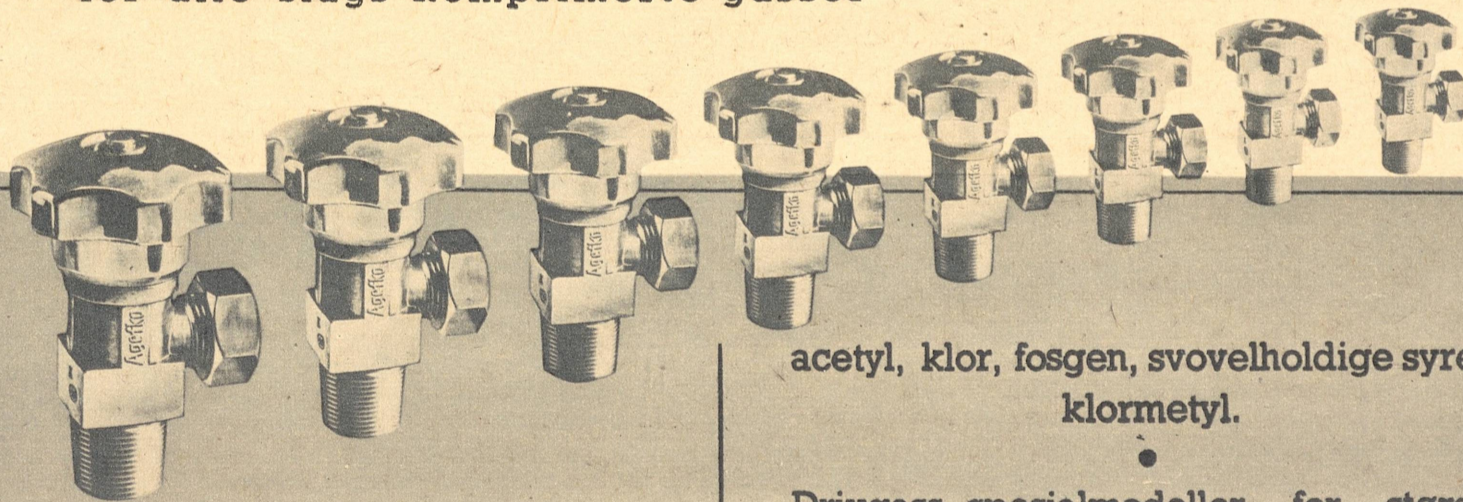
Et typisk bilde fra vinterfelttoget i øst, slik det skildres i følgende beretning „Det glødende tårn“: hardnakket, uendelig hard kamp mot overmakt og vinter

Stålflasker-Ventiler

Gjennomgangsventiler - Hjørneventiler

for alle slags komprimerte gasser

som kullsyre, surstoff, kvelstoff, edelgasser, pressluft, vannstoff, ammoniak,

acetyl, klor, fosgen, svovelholdige syrer, klormetyl.

Drivgass-spesialmodeller for største ytelser, med kokegass, generatorgass, Methan, Propan, Butan.

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 års praksis Beste verkstedsarbeid og hensiktsmessigste konstruksjoner garanterer størst mulig sikkerhet og billighet i drift for et hvert formål.

springbrett til Don og Kaukasus for bombe- og jagerflyene.

Med fly inn i kjelen

I flyverkommandoen i O.er der trengsel av piloter. Der tas imot flyveordrer og avgis startmeldinger. Man drøfter flyverutene og tegner dem inn på kart.

„Hr. premierløytnant, De flyr jo til Millerovo. Kan De ta meg med?“

Premierløytnant von Axelmann, føreren for junkerflyet ser på meg. Han har et guttaktig ansikt og er livlig som kvikksølv.

„Ja, det kan vi. Men De må overta maskingeværet. Det kan komme til å gå varmt for seg. Vi må fly over bolsjevikenes linjer.“

En time seinere. Jeg sitter bak maskingeværet i det store transportflyet og betrakter egnen gjennom skyvevinduet. Flyet raser avgårde så lavt over jorden, at man neppe har følelsen av å fly, men tror at man sitter i en uhyggelig hurtig veddeløpsbil. Stadig nede ved jorden, det er den beste metode til å unngå at fienden får øye på „kassen“. Med beundringsverdig behendighet lar piloten flyet falle ned i daller og søkk, hopper med det over koller, hus og trær. Til høyre og venstre ser man bare uendelige snøflater som flyter sammen med horisonten i et fiolett skimmer.

Bosch-hornet summer. Parat til ildgivning! Under oss står der bolsjevikere. De løper forvirret om hverandre. Kjempeskyggen av flyet jager henover

dem og er forsvunnet før de får sukk for seg. En fyrer av et maskingeværbånd etter oss. For seint!

Der er vi allerede over flyplassen ved Millerovo. Flyet lander. Jeg springer ut og står midt oppi kampbegivenhetene i det innsluttede støttepunkt. Nedslag, skudd som avfyres, detonasjoner gir meg en bedøvende, forvirrende mottagelse. Messerschmitt-jagerfly med dobbeltror kommer feiende nedover, lander, tar inn den drepende bombelast og støver avsted igjen i hvirvlende snø. Svaret lar ikke vente på seg. Et par fiendtlige panserprosjektiler slår ned på plassen så det gyver, svarte klatter blir tilbake på snøen.

„Går det alltid slik for seg hos dere?“ spør jeg en mann av plasspersonalet.

„Ja“, sier han leende, „slikt leven har vi hatt dag og natt allerede en uke.“ I dette øyeblikk peker han oppover: „Bolsjevikiske jagerfly!“

I stor høyde ser jeg sølvskimrende vinger. Lenger oppefra støter to mørkere vinger nedover og farer som en hvinende pil løs på fienden. Ett av de sølvgrå tegner av en svart røykhale på himlens lyseblå silke og styrter så i krappe buer ned bak horisonten, hvor en grå sky forteller at det er styrtet ned.

De første dagene — 2500 mann brøt den bolsjevikiske stormbølge

Allerede for åtte dager siden hadde Moskva, med stort stemmeoppbud forkynt marsjen mot Millerovo:

„Millerovo!“ skrek de bolsjevikiske hallomenn. „Vi vil slå besetningen til grøt!“

Og derpå kom de rykkende fram med de første panservognspisser fra nord-ost, fra Bokovskaja. Observasjonspostene på siloen så mange svarte punkter på snøen, som krøp langsomt framover som en skare plagsomme veggelus på et laken.

Hele besetningen på flyplassen går ned i skyttergravene, ingen blir tilbake: mennene fra plasspersonalet, radiotelegrafistene, infanteristene, NSKK-folkene som byttet ratt og skrunøkkel med karabinen, ja selv administrasjonspersonalet og inspektørene. Man hentet maskingeværene ut av flyene og bygde dem inn i jordstillingene. Betjeningen av luftvernkanonene bestrøk enno engang kanonene sine med hvit farge og la seg på lur.

Hos NSKK-karene var der 140 nederlandske frivillige. Man spurte dem hva de no vilde gjøre: „Vi går naturligvis med!“ sa de.

Fra første øyeblikk var man besluttet på å holde byen og flyverleiren så lenge som mulig, for på det avgjørende sted å bremse den bolsjevikiske panser- og menneskevalse ved å binde sterke styrker.

I mellomtiden forbedret man de eksisterende sparsomme jordbefestninger. Stillingene ble forbundet med hverandre med echelonviseskyteskår og maskingeværposter. Spader og hakker ble sløve mot den frostharde jorden.

Da hjalp bare sprengladninger for å få ut jordklumpene. Gud skje lov at vi da hadde de ukrainske frivillige „dobrovolez'ene“, som var meget dyktige i anlegg av stillinger.

Sovjettanks ruller inn i byen

Natten før julaften sitter Willy, overfyrverkeren i ammunisjonsdepotets kontor. Utefra hører han plutselig en malende, drønnende larm, som blir stadig sterkere i natten. Willy Springer ut og stirrer anstrengt ut langs veggen som fører hit fra Bokovskaja — bolsjevikene kaller den „den tredje internasjonale“. Luften er disig og kald.

No løser der seg ut en kjempemessig svart silhuett av tåken og kommer makelig nærmere riktignok, men med et infernalsk drønnende leven. Ja virkelig, det er en russisk T34! Derpå følger en til og en tredje.

„Fordømt!“ mumler Willy fram for seg. Han trommer sammen vaktmannskapet, en underoffiser og ti mann.

„Karer! Vi må gjøre noe. Vi kan da ikke ganske enkelt la Ivan'ene kjøre omkring her!“

I mellomtiden er kolossene kommet fram foran jernbanestasjonen og stopper knapt hundre meter borte. Svarte skikkelser klatrer ned og snakker høyt med hverandre. De tente seg endog sigaretter. Hva biller de seg inn mon? Våre elleve mann ligger i snøen og holder øye med dem.

„Fyr!“ hvisker Willy og lar allerede sin maskinpistol spille opp. Virkningen

er forbløffende. De derborte springer hurtig bakom panservognene og karrer seg inn, flinke som aper. Men en er blitt liggende. De fyrer av et par skudd på-måfa og så — snur de og ruller bort like så langsomt som de var kommet.

Det første storangrep

Klokken er åtte. Allerede for to timer siden var det blitt lyst, men været er grått og kaldt. Henimot klokken syv satte der inn en snøstorm som hemmer utsynet og jager snødrevet mot øyne og kinn.

I midtgraven i stilling 13, ca 500 meter nordøst for flyplassen står skreddermester Kumperringkat fra Berlin-Reinickendorf, for tiden landvernsmann og underoffiser, på post. Han er i hvit forsvinningsdrakt og har trukket hetten over stålhjelmen. Med høyre hånd stryker han fra tid til annen over løpet og låsen på maskingeværet sitt for å fjerne snøen. Så setter han feltkikkerten for øyet og speider ut i det øde terrenget.

Graven er ca åtte meter lang og har en utbuktning i midten for maskingeværskytten. Her ligger det en haug fylte patronband. I den ene ende av graven er der en nødtørfertig innrettet bunker, som vinden blåser gjennom, fordi der foruten åpningen til graven er enno en på baksiden som bare er dekket av en telduk.

Derinne sitter syv mann av leirkompaniet tett sammen og strekker sine stive hender fram mot den vesle ovnen. Bortsett fra feltwebel Pracht, som deltok i forrige verdenskrig, har enno ingen vært i forreste linje. I de siste dagene har man hurtig lært dem å handtere manskingsgevær og handgranater, og et par timers tjeneste i terrenget myknet opp lemmene.

Gefreiter Friedberg hever hodet. Ansiktet hans er som en lys flekk, belyst av ovengløden i bunkerens halvmørke:

„Et fordømt skitthull dette her! Hvis ikke Ivan kommer snart, går jeg over til kollektivbruket igjen. Der kan man i det minste legge seg litt...“

„Ta det no litt med ro!“ brummer Hirsemann, obergefreiteren. „De kommer nok tidsnok.“

Feltwebel Pracht, en hagekunstner fra Würzburg med grå tinninger, har hørt at ostmarkiske og baierske alpejegerne skal komme. Det er helt prektige karer som var med allerede i Narvik og på Kreta.

Han forteller så om de tunge, blodige dager i 1918 da de lå i den flanderske sølen ved Paschendaele, forlatt av heimen og hele verden og ikke lenger visste hva de egentlig kjempet for.

„I dag er dog alt meget klarere og lysere. Selvom man er like så lite glad i krigen som dengang, så vet man dog nøyaktig hvor man står og hva det dreier seg om. Man kan gjøre seg en klar forestilling om framtiden. Og heimen står som en klar sol i vår bevissthet, ikke mørk og forvirret som dengang. Dette Russland er riktignok et fryktelig skitthull, men ett eller annet har det da for seg med sin utstrekning og sine muligheter...“

Hirsemann avbryter ham: „Jeg har iallfall nok av Russland. Hvis jeg ikke absolutt må, skal de ikke engang med hundre hester få trukket meg hit mer, selv i fredstid. Da pukker jeg heller stein heime...“

Pracht slår ergerlig med den flate hand i luften:

„Det er jo nettopp feilen. Vi tyskere må endelig bli et verdensfolk, ellers blir vi overhodet aldri noe. Vi må ut av våre egne begreper og kirketårnhorisonter! Gemyttlighet er ganske bra, men med gemyttlighet kan man ikke hjelpe til med å gjøre Europa enig. De store rom i øst er vår skjebne, der kan vi endelig lære å tenke og handle stort. Jeg for min del vilde gjerne arbeide her og vilde også komme meg fram.“

De kommer!

„Alle mann ut!“ skriker Kumperringkat derute. „De kommer!“

Alle griper karabinene og skynder seg inn i graven. Fra venstre bak berget hører man kraftig motorstøy. Alle speider no krampaktig ut i terrenget, hvor brede snøfaner enno hvirvler rundt. Foran til høyre, ved nabograven, stiger der til værs en rød lyskule. Den blir stående noen øyeblikk i luften og faller så langsomt, idet den oppløser seg. En sverm kjempemessige svarte kaier — de eneste fugler de har sett hittil i dette forbannede landet — flyr skrikende opp og trekker bort. Til venstre ved kanten av kollen stiger der no også opp en rød lyskule. Motorlarmen blir stadig sterkere. Enno ser de intet. Men luften flimrer foran de overanstrengte øynene, svarte punkter danser opp og ned.

No begynner det å smelle bak dem. De lette luftvernkanoner har åpnet ild. Og så skjer der så meget i løpet av få minutter at mennene knapt kan holde ut fra hverandre de enkelte hendelser.

Over kollen til venstre nærmer der seg sovjetrekognoseringvogner, to, tre stykker. De mellomstore luftvernkanoner blander seg inn i kampen med sine skarpe smell. Ivan'ene skyter vilt om seg med maskingeværene.

Da flyr den første rekognoseringvognen i filler. Splinter og tunge jerdeler hvirvler gjennom luften i en tett røyksky. Fra den annenslår der ut en stikkflamme som griper hurtig om seg. Den tredje blir stående få sekunder seinere og rører seg ikke mer. Svarte og leirgule skikkelser sniker seg nedover og kaster seg ned i snøen.

Vumm! Vriiii! Et panserprosjekttil slår ned tre meter foran graven. Vemmelig, denne lyse hviningen av splinterende granater.

„Fordømt!“ skriker Pracht. „Jeg er truffet!“

Han har ropt det med tørr stemme. Nerveanspennelsen gjorde at han først bare følte et tungt, dumpt slag, som simpelthen slo ham om kull. Men så stønner han: „Armen min, skulderen min!“ Ermet hans er i filler og helt blodig. Skulderen ser stygg ut. En kamerat kneler allerede ved siden av ham og forbinder ham så godt han kan.

Derute fortsetter helvedessansen.

Vumm! Vriiii! Stadig kommer disse pansergranatene farende. Man hører dem først når de er der eller „når man allerede er vekk“, etter hva noen mener.

Et veldig best, en dump susing om ørene på en, en stor ildkule røper det første skudd fra de to svære luftvernkanoner som står derborte på kollektivbruket godt skjult bak noen busker. No har de vel panservogner på kornet. Skuddene følger stadig tettere på hverandre.

Der borte ser man en svart oljesky stige til værs.

„En har de allerede!“ skriker Kumperringkat helt opphisset.

Straks etter stiger en ildstråle femti meter opp i luften. Et skarpt, øredøvende knall av klingende metall følger etter. Den annen er sprengt i luften med all ammunisjonen.

At de syv fra leirkompaniet enno ikke har fått løst noe skudd, gjør dem nervøse. Å vente er det verste når man bare står der og ingen ting kan gjøre. Det er som om nervene har trukket seg sammen i krampe. Følelsen i det korte spenn mellom liv og død kan sammenliknes med en akustisk sensasjon, som den hvinende sang av vinden i telefontrådene, som violiners eggende vibrerte.

Endelig ser man svarte skygger smyge avsted der borte: infanterister som er sprunget av panservognene og lastebilene. Ca. 40 mann nærmer seg, de er no 500 meter fra de tyske stillinger. Mange kommer arm i arm og brøler som ville.

„De er vel fulle!“ mener en av skyttene.

Et par av bolsjevikene fyrer av maskinpistolene under løp, men skuddene går altfor høyt.

Enskjønt såret smerter, har feltwebel Pracht med møyre reist seg opp:

„La dem komme innpå! Sikt nøye! Ta det rolig!“

Han ser over til Kumperringkat som står bak maskingeværet sitt og skyter rolig av band etter band. Se, se, den lille skreddermesteren! tenker Pracht. Hvem skulde ha trodd det?

Kumperringkat har ingen tid til å tenke etter, ellers vilde han ha undret seg over seg selv. Men no da han kan skyte, da han selv griper inn i kampen og ser hvorledes Ivan'ene triller over ende i terrenget, er alt annet glemt.

En granat rammer bunkeren, Kumperringkat er den eneste som ikke merker det. Han skyter og skyter til der ikke rører seg mer i terrenget. Fem patronband har han allerede skutt tomme.

Da merker han plutselig at han står alene i skyttergraven. En karabin, knekket i to deler, ligger oppe på brystvernet. Friedberg og hans kamerat stønner, de har slept seg inn i bunkeren. De andre ligger helt stumme. Feltwebel Pracht karrer seg møysommelig med den friske arm over til den andre skyttergraven. Han vil vel hente forsterkning for det tilfelle at bolsjevikene skulde komme enno engang.

Kumperringkat merker plutselig at hendene hans er helt kalde og slår

flake med dem. Så knelef han ved siden av den sårede, hvis blod renner ned over ansiktet, og tar stålhjelmen av ham. Et par mann kommer no springende over fra nabograven.

Ringen sluttes

Det første bolsjevikiske storangrep på Millerovo er slått tilbake. De var kommet samtidig fra nord, nordøst og sørøst med 40 tanks. 13 tanks ble satt ut av kampen, dessuten 4 panserrekognoseringvogner og tre lastebiler med infanterister. I slukten nord for Olleovka har de lette luftvernkanoner gjort ende på 300 russere. Mennene fra leirkompaniet, landvernsmennene, telegrafister og NSKK-karene har kjempet glimrende. Dessverre er også en stor luftvernkanon blitt ødelagt av en fulltreffer. No er der bare syv igjen.

Til tross herfor er den bolsjevikiske ring om byen nesten sluttet. Forsterkninger av materiell og menn inntreffer nesten hver time der borte. I øst og sørvest har de satt seg fast på kollene hvorfra man har utsyn over en stor del av byen. No begynner beskytningen av byen.

Alpejegerne kommer

Bare veien mot sør er åpen enno. Langs den kommer julaften alpejegerne under kommando av ridderkorsbæren, generaløyntant Hans Kreysing. Han kommanderte i 1940, i den uforglemmelige kamp om Rotterdam, et luftlandingskorps som hadde satt seg fast midt i festningen Holland.

„Skjebnen tillater seg dog merkelige gjentagelser“, sier han smilende til sin regimentskommandant, oberst Manfred. „Dengang satt vi midt inne blant fienden, og i dag sniker vi oss inn i en beleiret festning. Med tiden blir man vel utropt som spesialist i pinnsvinstillinger!“ Han har et edelt hode som nesten minner om en lærds. Over den faste haken ligger en uttrykksfull munn og en fintformet nese. Under en panne med skapende forestillingskraft er der et par dyptliggende, blå øyne.

De toogethalvt tusen mann med de gule og røde kragefelter gleder seg veldig over alpejegerens ankomst. No kan Ivan rolig komme, tenker enhver. Samtidig er de så stolte over at det første angrep av fienden er blitt slått tilbake helt alene av deres vesle, fortapte flokk.

Med fly kommer samme dag også oberst Syola, som er blitt overdratt forsvaret av stedet. Han er i femtiårene. „Av den gode årgang 93“, som han stolt sier, „det beste vinåret.“ Fra billedkontoret, som han bestyrte i hovedstaden O. blir han med ett slag atter satt midt inn i kampen. I det sivile liv er han musiker og lærer.

Sluttelig kommer som siste mann kaptein Geyser, bare ledsaget av sin adjutant, premierløytnant Süsmilch,

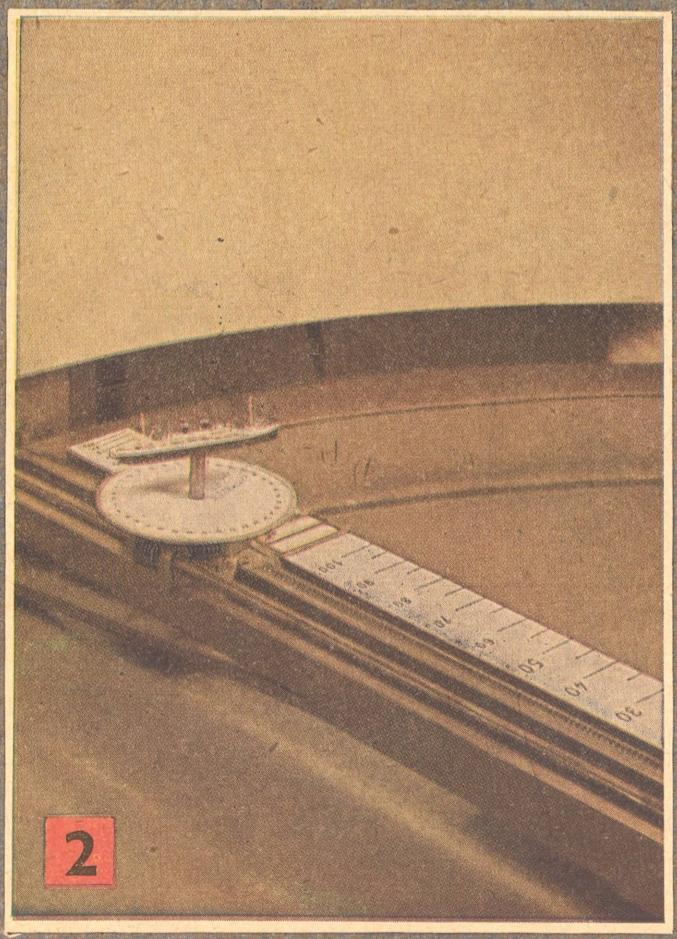
Fortsettes side 23

Den „grå ulv“ — av plexiglass. Elevene følger ved hjelp av en ubåtmodell dykkeprosessen i dykker-bassenge. Et bilde til beretningen på de følgende sider: „Forberedelse til slaget“ PK-foto: Krigskorrespondent Weizsäcker

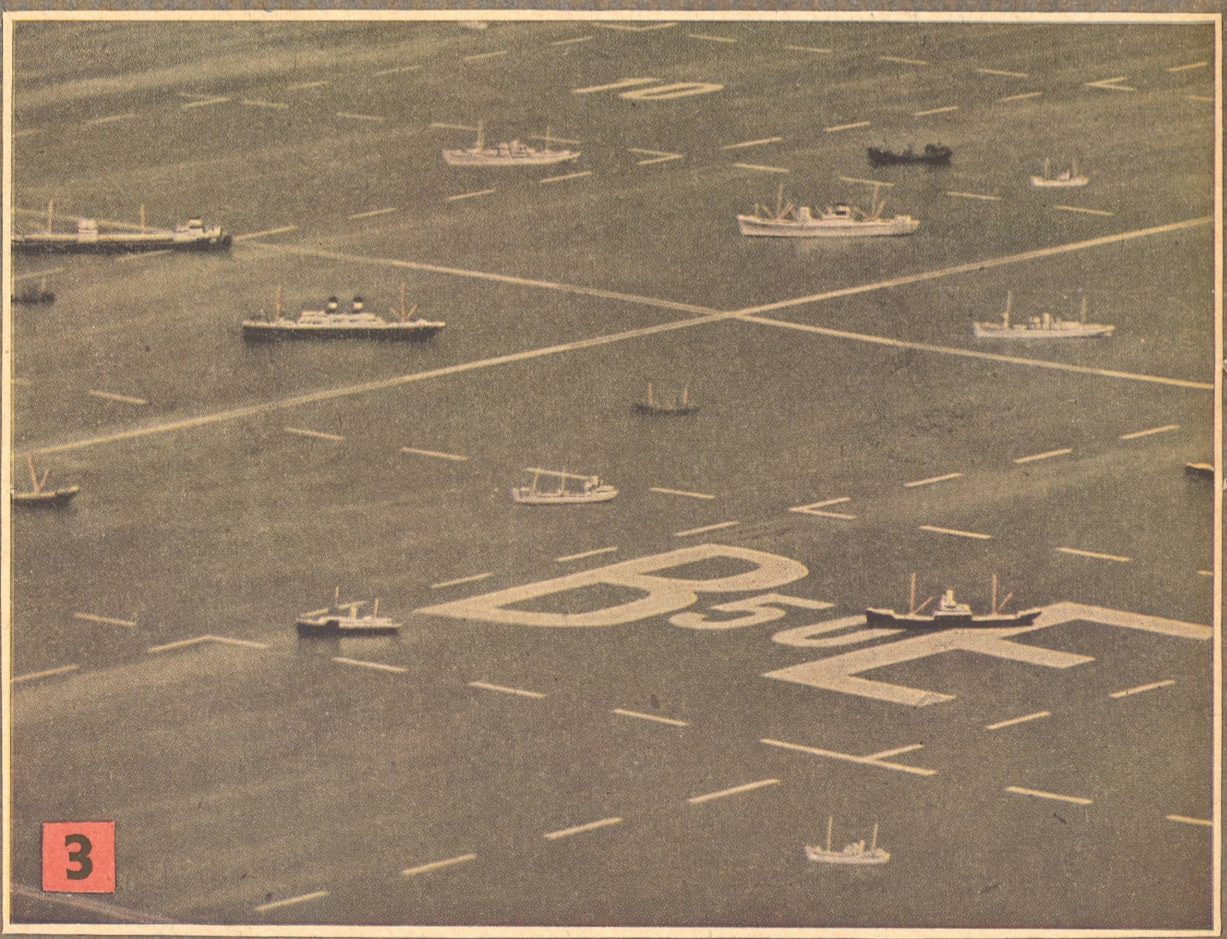

1

2

3

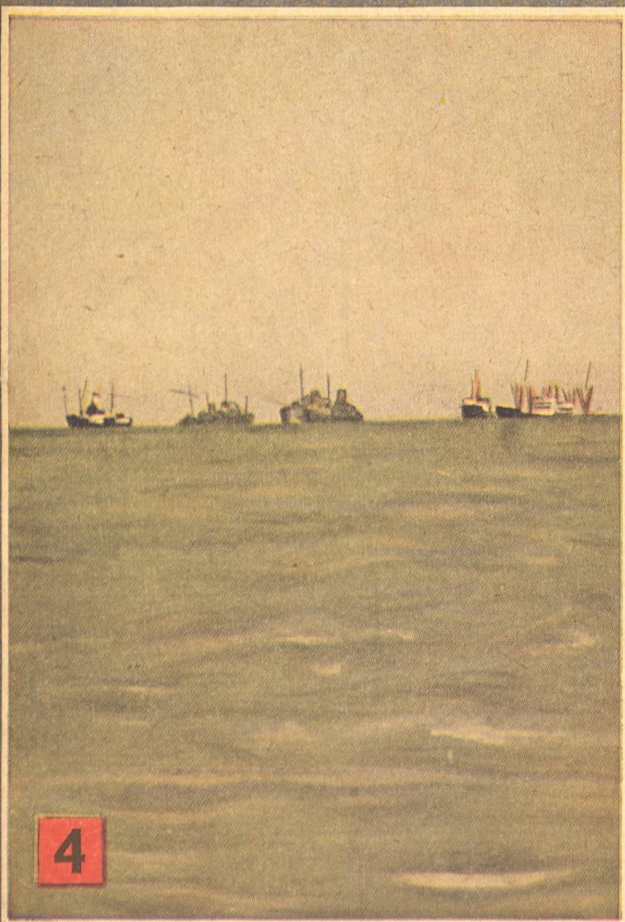
FORBEREDELSE TIL SLAGET

Mannskapene blir utdannet
for jakten på havene

Ubåtkrigen krever ubønnhørlig en grundig sjømanns-teknisk fagutdanning. Resultatrike kommandanter og ridderkorsbærere utdanner de framtidige besetninger i flere ubåtskoler for innsatsen

- 1 Mannskapet befinner seg i dykkerkammeret, som blir fylt med vann. Folkene øver seg i utstigningen av en sunket ubåt.
- 2 Ved øvelsesanlegget på ubåtens øvelsestårn lærer elevene å fastslå avstanden, samt skipets kurs og tonnasje.
- 3 På et plankvadratbord blir en konvois formasjon demonstrert.
- 4 Konvoien, slik som første vakthavende offiser ser den i kikkerten. Ved hjelp av små skipsmodeller blir angrepets taktikk innøvd
- 5 For alle tilfelles skyld: med den „kunstige lunge“ kan ubåtmannen stige opp fra store dybder. Luken er åpnet, og ubåtmannen forlater „dykke-gryten“

PK-fotoe: Krigskorrespondent Weizsäcker

4

5

seg inn i festningen. Han har sist vært sjef for et luftvern batteri ved Voronesj og overtar nå kommandoen over alle flakenheter ved Millerovo.

Kampgruppe Geyser blir til. Den blir til forsvarets „Rocher de Bronze“. Kapteinen besiktiger allerede samme dag terrenget og anviser batteriene nye stillinger som hittil er kamuflerte og samtidig har et større skuddfelt. Prisooppgaven med å beherske hele forsvarsringen på 360 grader med syv svære kanoner og tre lette troppeavdelinger er løst. Til alt hell har også alpejegerne brakt med seg forskjellige kanoner, deriblant et par svære gubber som settes opp i selve byen.

Dette er julegavene. Det er ikke megen tid til feiring. Der er heller ikke noen post, og ikke juletrær. Hver mann får en flaske vin, det er da iallfall noe. Fra husene hører man sang og trekkspillåt.

Men utenfor har den fiendtlige ring sluttet seg helt i dag. Neste morgen konstaterer Henschelflyet at også søryegen er avskåret.

Millerovo er blitt en omringet festning. En festning uten forter og panserkupler og uten betongbunkere. Forsvarsverkene består av løpegraver, skytehull, maskingeværreder og jordhull. Men i disse hull står der syv tusen mann, fast bestemte på å bli hvor de er. General Greysing har gitt følgende ordre:

„Millerovo må holdes!“

Hver mann en festning

Alle går inn for forsvaret, ingen står tilbake. Dag og natt arbeides der med å forbedre stillingssystemet. Den foreldede, lineære hovedkamplinje blir løst opp, nye flankestillinger bygd, løpegraver drevet fram. Om flyverlandsbyen blir der bygd ut en annen linje til forsvar i byens utkant. Man deler inn angrepsreserver.

Forsyningen med levnettsmidler og klær er eksemplarisk ordnet. I kjempe-messige depoter er der stablet opp proviant som sikrer forsyningen av troppene i mange uker. Det er et under hvordan man har fått brakt alle disse sakene hit.

Og hvorledes er det med ammunisjon? Også den er det nok av, gudskjelov! Alpejegerne har anlagt et stort ammunisjonsdepot ved jernbanestasjonen. Luftvernet er også godt forsynt. Ut av junkerflyene som daglig lander på plassen, velter der nye mengder av granater av alle kalibre. I periferien av flyplassen ligger i store jordgroper stablene av flybomber, deriblant tykk-sakker på 500 og 1000 kilo.

I de følgende dager angriper Ivan stadig mer rasende. Han kommer sam-

tidig fra to, tre sider. Han kaster alt inn i kampen av det den moderne materialkrig kjenner av våpen: tanks, tungt og lett artilleri, granatkastere, antitankkanoner, „Stalin-orglene“, maskingevær og fly.

Dag og natt ligger byens gater under fiendtlig ild. Om natten kommer „nervesager“, disse foreldede trekassene, som dog kan være fordømt ubehagelige. De kretser langsomt over byen, kaster ned hvittlysende lysskjermer og slynger sine bomber etter. Nede på jorden bringer nesten hver time på natten med seg nye angrepsbølger av det bolsjevikiske infanteri. Man vet aldri hvor man kan vente det neste angrip fra. Det er ikke som ved den vanlige front, hvor fienden bare kan komme forfra, i det høyeste fra siden. Her er han overalt. Den natlige horisont danner en glødende kjede av munningsild. Maskingeværilden blaffer opp snart i nord, snart i sør, snart til høyre, snart til venstre.

Det er en helvedesdans av løssloppet bolsjevikisk angrepsraseri mot byen med siloen som dukker rødgløden-de ut av ilden fra kanonene og nedslagene. Flere ganger bryter fienden inn i våre stillinger, men stadig blir han slått tilbake i motangrep.

Om dagen kommer våre ødeleggelses-fly og bombarderer de fiendtlige utgangsstillinger i rullende innsats. Husene skjelver under bombenedslagene i nærheten. Høyt oppe utspilles der luftkamper. Luftvernkanonene skyter til himmels lynende stålnett som de bolsjevikiske flyvere fanges i. I løpet av få dager skytes der ned fem fly, ni panservogner blir ødelagt.

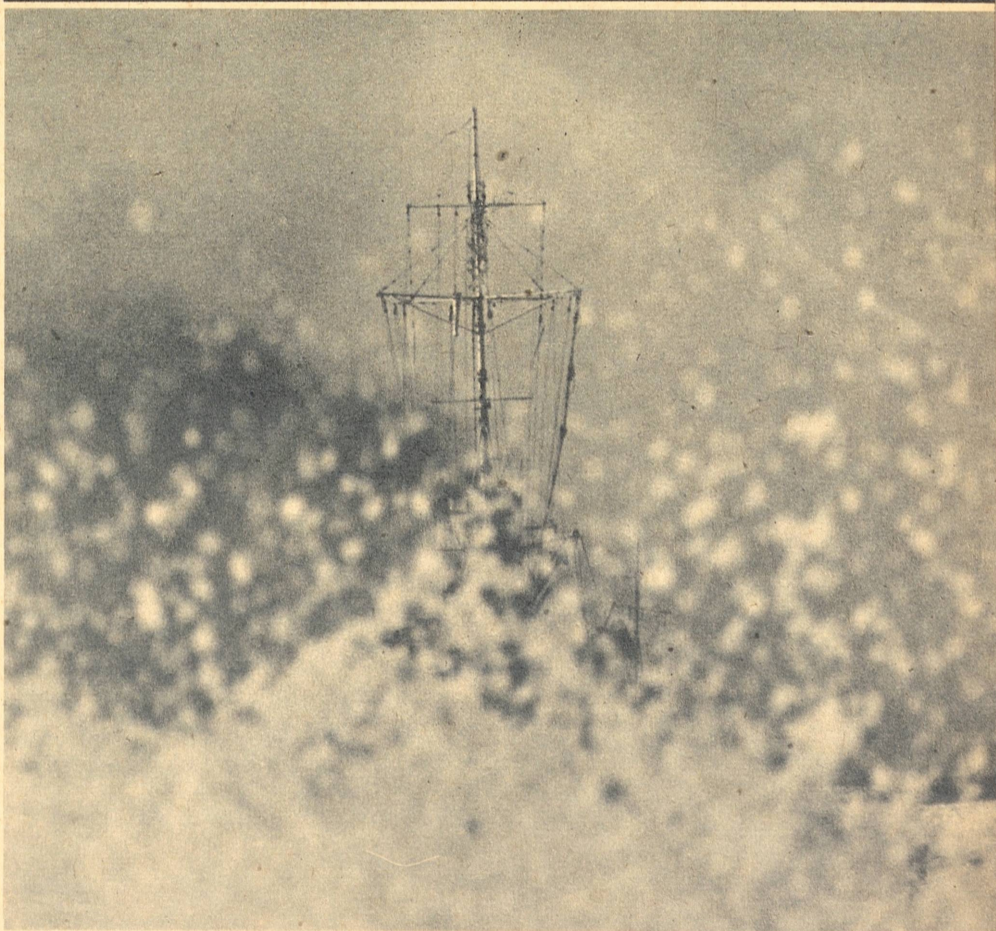
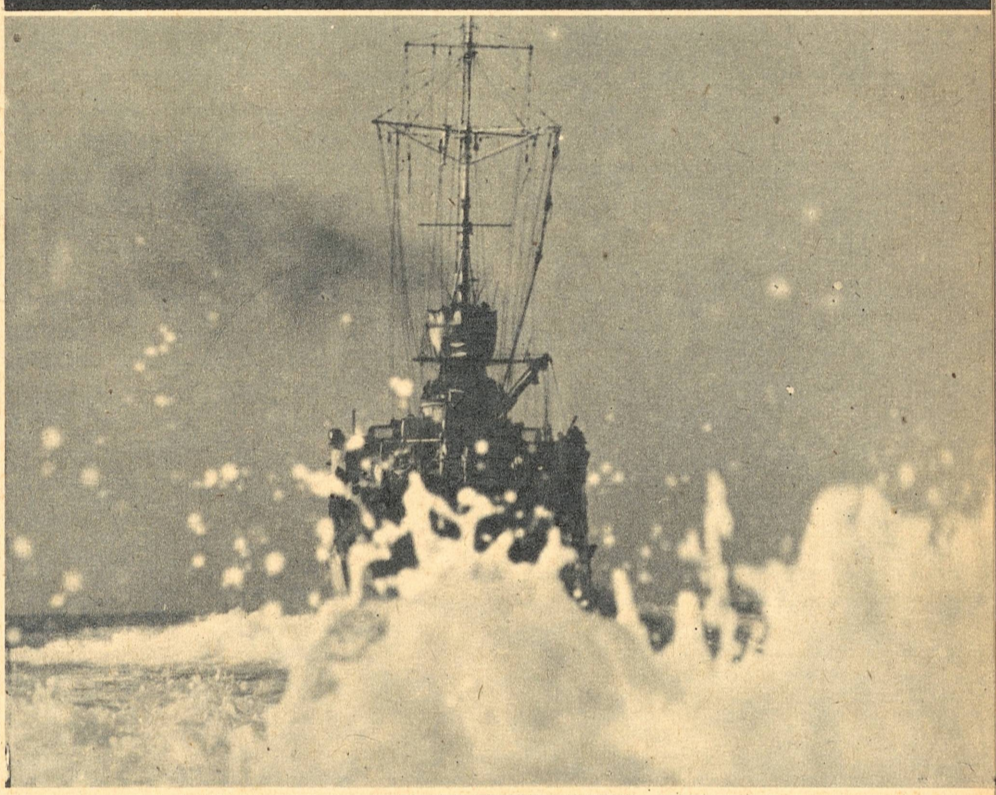
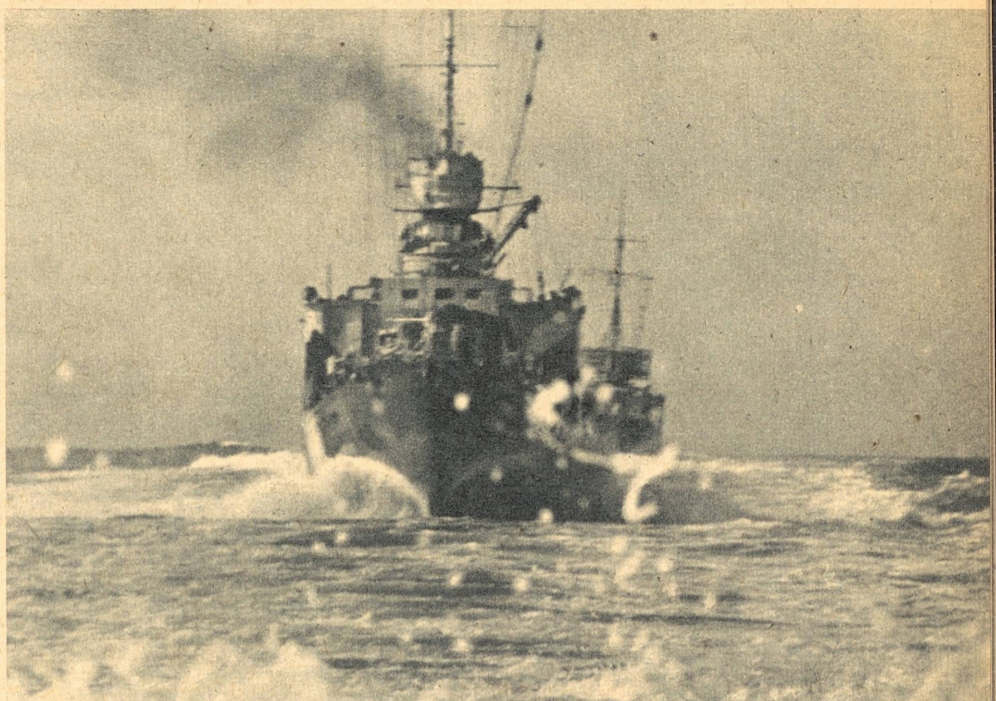
Den 52-årige kaptein Strohmeyer, en verdenskrigsdeltaker med det militære fortjenstkors i gull, gjennomfører om natten med fem mann en voldelig rekognosering. De tilintetgjør 25 bolsjevikere og bringer med tilbake 4 tunge maskingevær, 10 gevær, 5 maskinpistoler og mange handgranater.

Luftvernkanonfolk, alpejegere, telegrafister og landvernskarer smelter sammen til en enhet, som holder sammen som bek og svovl. Når mennene ved luftvernkanonene vet at alpejegerne fra Ostmark og fra Bayern ligger 500 eller 1000 meter lenger framme, da står de dobbelt rolige og tillitsfulle ved kanonene. Og når mennene med edelweissen hører den kjente hviningen av flak-prosjektilene over seg, da blir det å holde gravene og å støte fram i det ukjente ingenmannsland halvt så vanskelig.

En morgen kommer den kommanderende general for luftvåpenet, ridderkorsbæreren, general Korten med fly inn i „kjelen“. Han besiktiger stillingene og er full av ros over forsvarernes holdning.

„Dere står i Donslagets brennpunkt“, forklarer han, „det beror på dere, gutter!“

Fortsettes i neste nummer

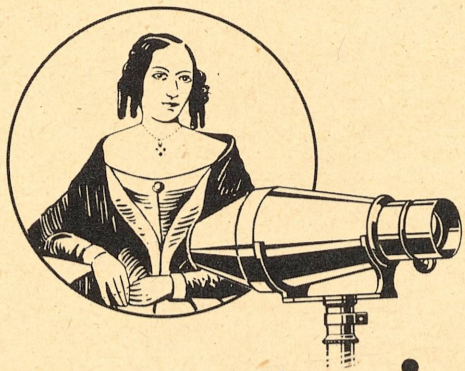

Torpedobåter med største fart. Også farthestig-heten hører til krigsskipets våpen — like så vel som dets kanoner og undervannsvåpen, dets panserbeskyttelse og dets vanntette skott. De gjør det mulig for skipet å kunne komme overraskende på motstanderen, å utnytte taktiske fordeler og oppnådde kampresultater, og hvis det er nødvendig — å vike unna for fiendelig overmakt og bringe skipet sikkert tilbake til havnen, også hvis det er beskadiget.

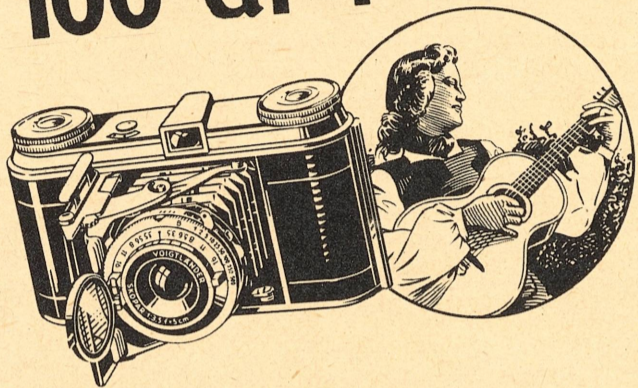
PK-Krigskorrespondent Gerd Böttger

← **En av mange.** Korvettkaptein Topp, innehaver av ridderkorsets eikelauv med sverd, er en av de ubåt-kommandanter, hvis resultatrike erfaringer nyttes i ubåt-skolene

PK-fotos: Krigskorrespondent Prost

100 år i foto

Voigtländer

STUPKAMPFLY
DORNIER
DO 217

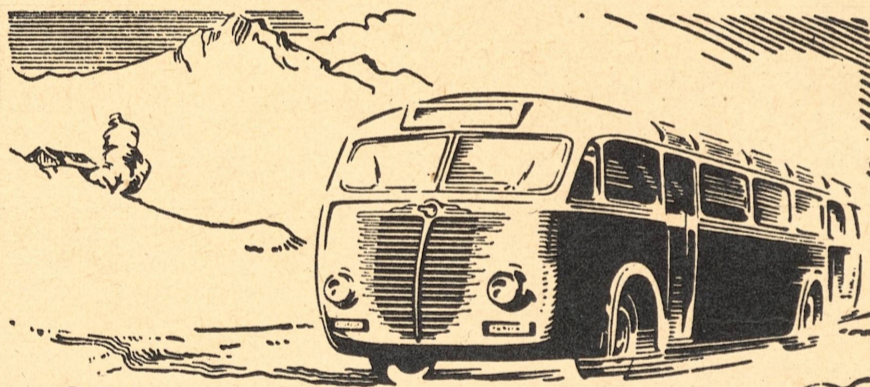
MED BMW 801 DOBBELTSTJERNEMOTORER

PK-Aufnahme, Kriegsberichtler Sdf. Jacobsen

MERCEDES BÜROMASCHINEN-
WERKE AG · ZELLA-MEHLIS/TH.

Mercedes Norsk Aksjeselskap — Harbitzgt. 202 — Oslo

BÜSSING
NAG

Biler for vanskelig terreng

med samtlige hjul tilkoblet motoren

EN MUR ER FALT...

For 26 år siden skilte bolsjevismen østens folk fra deres tradisjonelle forbindelse med den europeiske kultur. No har den tyske forsvarsmakt igjen åpnet porten, og kulturens strømninger begynner igjen å flyte mot østen. „Signal“ bringer den første beretning om denne verdenshistoriske begivenhet

Østens mennesker:

↑ Østarbeldere. De mange tusen frivillige arbeidskrefter fra øst er satt inn i industrien, økonomilivet, landbruket og husholdningene over hele Tyskland. Ved sin flid og arbeidsomhet har de funnet stor anerkjennelse. I sin fritid har de anledning til å lære det kulturelle liv i Tyskland å kjenne. Hvor de er satt inn i større grupper, hører en om kvelden russiske, ukrainske og rutenske folkeviser til gitarenes og balalaikaenes klang →

Østlegionærer. Medlemmer av de legioner som kjemper i øst og landets egne forband er stadig i Riket, for å lære å kjenne de kulturelle og sosiale innretninger i Tyskland. Ved disse anledninger finner de høve til å komme i personlig kontakt med den tyske befolkning

Åndsarbeidere. Blant de mange fagkrefter, som i den seinere tid i studieøyemed er kommet til Riket fra østen, befinner det seg også journalister, vitenskapsmenn, kunstnere og militærlæger. Ved en kollegial tankeutveksling med en tysk militærlæge i et av de mest moderne tyske lasarettet blir gjestene gjort kjent med den tyske militærkirurgis nyeste hjelpemidler

Det store møte

Meglingsmenn og domsmenn. Tyske byer, minnesmerker, utstillinger og teatre, institutter og myndigheter åpner stadig sine porter og gir besøkene dype inntrykk av det pulserende liv i Europas hjerte. Ukrainske meglingsmenn og domsmenn besøker „Haus der Deutschen Kunst“ i München, — et vitne om tysk kunst i nutiden ←

Musikk. Ved siden av å fremme tysk musikk tar den tyske ledelse seg også av framhjelpen av landets egne kunstnere og deres verk, men framfor alt ligger dem den kunstneriske ungdom på hjertet

Teater. Kijevs opera hører til blant de største og mest kjente scener i de besatte østområder. Den har som mange andre scener på eget initiativ og med tysk hjelp funnet forbindelse med europeisk kunstliv. Ved siden av egne forfatters verk oppføres også ofte de tyske klassikers store verk på østområdenes scener. I de mindre byer, som ikke har egne scener, ble det innrettet utallige filmteatre, mens ambulerende forestillinger også brakte tysk film til landsbyene og sågar til de tidligere kolchoser

Presse. En rekke aviser på russisk, ukrainsk og hviterutensk forteller befolkningen om det som skjer, og gir de stedlige journalister og forfattere et rikt arbeidsfelt. Ved siden av disse aviser fins det en rekke tyske aviser som offisielle organer for de tyske myndigheter

Folkekor. „Hele vårt liv består av sanger“, sa en hviterutensk dikterinne. I de besatte områder synger korene i de gamle draktene for den tyske forsvarsmakt og den stedlige befolkning. Overalt blir de ved sin opptreden godt mottatt og er i noen tilfelle allerede blitt engasjert til Tyskland. Ved siden av sangene og de gamle draktene er folkedans og gamle skikker tatt opp igjen og viser at det i østområdenes folk slumrer krefter, som ikke engang tyve års bolsjevisme kunde utrydde

Skole. Lærlingverksteder, faganstalter og yrkesskoler har tatt opp sin virksomhet igjen med et nytt program. Det ble opprettet kurser for de stedlige lærere, hvor de blir gjort kjent med grunntrekkene i tysk pedagogikk. Mangelen på passende lærebøker og undervisningsmateriale i østområdenes språk måtte avhjelpes med lærebøker fra Tyskland, som ble trykt spesielt for disse områder

Kunstindustri. Ved åpning eller nyopprettelse av tallrike læreanstalter imatekom en ungdommens store interesse for kunstindustrien. Elevene kommer delvis langt bortefra for å være med i undervisningen i distriktsbyens kunstskole, og står under ledelse av en russisk lærer

Gjenoppbygging. Det kirkelige liv kan utfolde seg fritt under beskyttelse av forvaltningen i de besatte områder. Tallrike kirker, som ble ødelagt eller misbrukt for andre formål under bolsjevikregiment, blir nå bygd opp igjen

Nasjonal minnestund. Den største russiske dikter, Puschkins grav blir velsignet av en prest, under gripende deltagelse av befolkningen. Ved siden av dyrkingen av den nasjonale litteratur blir også de enkelte østfolks stammespråk — som på mange måter ble undertrykt — igjen fremmet. Herved fremmes også de enkelte folks bevissthet om deres egenart.

Gudstjeneste. Etter at den tyske forvaltning igjen har åpnet kirkene, som bolsjevikene hadde lukket, strømmer landsbyens beboere i store skarer til kirken

Når

Pelican

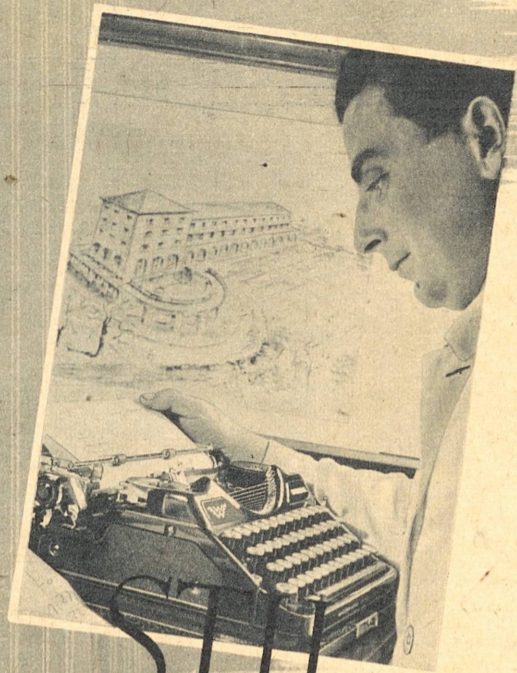
KARBONPAPIRET

er brukt en tid legges det inn således at den tidligere overkant kommer ned. Typene treffer da på andre steder enn før. Pelikan karbonpapiret varer derved enno lenger

GUNTHER WAGNER

364

STIL

gløder ikke bare for byggekunst. Også det daglige arbeid krever stil. Til den moderne livsstil hører også skrivemaskinen — på kontoret og heime. Naturligvis en god, moderne maskin, en liten eller stor CONTINENTAL fra Wanderer-Werke

PERI

og

KHASANA

VERDENSKJENTE
MERKER FOR KOSMETIKK

fra

Dr. Harthaus

Forhandler:
MIDELFART & CO. A/S.
OSLO - Rosenkrantzgaten 3.

PERI

B O H N

Rosodont

BERGMANN'S TANNKREM I FAST FORM

TYSK KVALITETSVARE
PAKKET I
TYSK VERKSTOFF

A · H · A · BERGMANN, WALDHEIM (SA.)

AHAB

skjellige, er de rasemessig formet til full enhet. De lever dessuten alltid i bevisstheten om som folk å tilhøre én eneste blodsbeslektet familie, hvis overhode ble tildelt guddommelig autoritet og verdighet.

Det fins naturligvis blant japanerne også meningsforskjeller, også politiske — for det meste indrepolitiske, nesten aldri utenrikspolitiske —, men de er som krusningene på overflaten av et dypt og rolig fjellvann. I tider hvor det er fare for nasjonen er de øyeblikkelig forsvunnet. De politiske parlamentspartiers spill helt fram til krigen er et klassisk eksempel på dette. Da det ble alvor, trådte partiene ikke bare av, men ga tilkjenne at de egentlig hadde vært en u-japansk, importert innretning. Politiske dissonanser rekker i Japan aldri helt ned i dypet av folkekarakteren og folkebevisstheten. Amerikanerne kan ikke begripe det og kaller

Soldater og våpen

Med et slikt disiplinert folk kan en komme godt igjennom en krig, men å vinne slagene — det må gode soldater besørge. Allerede før krigens begynnelse visste en at den japanske soldat er meget pålitelig i gjennomføringen av kampoppgaver. Men denne krigen har føyd til noen nye trekk.

Fra begynnelsen av ble krigen ført under klimatiske og terrengmessige betingelser, som den japanske soldat enno aldri har kjempet under: i tropisk urskogvegetasjon, i fuktig, het og dampende luft, i utstrakte sumpstrekninger og feberområder. En visste at japaneren var seig, men trodde ikke han var i besittelse av den legemlige robusthet og sunne hardhet, som jungelkampen fordrer. Og allikevel viste de japanske soldater seg å være de britiske tropper på Malakka og i Burma, de amerikanske på Ny-Guinea langt overlegne med hensyn til legemlig forfatning. Deres fysiske ytevne — en av de største overraskelser i jungelkrigen — er resultatet av en fullstendig forandret oppdrags- og (i det minste innen rammen av de militære tjenesteår) ernæringspolitikk i tiden etter verdenskrigen.

Den annen overraskelse ga den kjempende tropps utrustning. Den japanske soldat hadde i det tropiske kampområde bare én eneste ting som bagasje: sitt våpen. Overkroppen var helt til hoftene fri for enhver belastning i form av utrustning. De britiske soldater hadde derimot en oppakning i likhet med sine kamerater fra ekspedisjonskorpset i Frankrike. Et engelsk tidsskrift skrev dengang: „De japanske soldater kjemper som fekteantrekk — våre soldater som bagasjebærere!” Tunge kolonner førte japanerne overhodet ikke med seg. Artilleristiske oppgaver

derfor japanerne "politisk infantile". Tennomytens rotfestelse i det religiøse har sine bestemte virkninger også i den praktiske politikk. Det som tennoen sanksjonerer på politikken område, har karakter av religiøse avgjørelser. General Araki svarte meg engang på spørsmålet, om politikk og religion i Japan var det samme: „Nøyaktig det samme! Hva ellers!” En krig som Japan deltar i, er derfor i en viss betydning alltid en hellig krig. Den begynner alltid med at tennoen trer ut av sin ellers utøvde reservasjon. Fra dette øyeblikk av er japanerne fast overbevist om at de vil vinne krigen.

En nasjon, som så kompromissløst er støttet på et religiøst fundert politisk verdensbilde, som er så enig og disiplinert som den japanske, har i en krig allerede seieren i lommen.

„Vi har hittil vunnet hver eneste krig, vi vinner denne også!” sies det i Japan.

ble fremragende gjennomført ved hjelp av små minekastere og miniatyrmørsere, ved større mål nesten alltid bare ved hjelp av luftvåpenet. Det viktigste middel til befording av de kjempende tropper var den ukrigseriske sykkel: en enkel, men genial løsning i et område, hvor stien erstatter vegen. I stedet for tunge kampvogner, slike som englenderne satte inn da de antok at krigen vilde utspilles på det sparsomme asfaltvegnett, anvendte japanerne den lille, hendige, hurtige og meget bevegelige amfibietank med tomanns besetning. For forsterkningen ble det satt inn bærerkolonner, stedsegne lastedyr, leilighetsvis også elefanter. Dessuten var japanerne hurtigere og bevegeligere, og meget mer enn motstanderen i stand til kortfristede planlagte operative bevegelser. Englenderne med sine tunge kolonner og våpen kom i taktisk utsiktsløse situasjoner på grunn av stadige japanske innhentnings- og omgøelsesmanøvrer. I Burma mistet de hele sin tunge utrustning. — Også den japanske krigsmarine har overrasket verden med noen nyheter. Dens tomanns-ubåt, som for første gang ble satt inn ved Pearl Harbour, hører til de våpen, hvis besetning for det meste mister livet ved gjennomføringen av kampoppgaven. Også framføringen av sterke luftvåpenforband på hangarskip over utstrakte avstander er av japanerne for første gang forsøkt i stor stil og med det beste resultat. Det japanske luftvåpen var overhodet den store overraskelse i Stillehavskrigen. En var fullstendig i uklarhet om dets omfang, byggetype, rekkevidden av flyene og framfor alt om den japanske produksjon. Japanerne hadde siden 1937 holdt tilbake

alle meddelelser herom. En visste bare at omtrent tredve fabrikker arbeidet med flybygging, men trodde at de utelukkende bygde kjente utenlandske typer på lisens og derfor måtte stå tilbake for de best utviklede typer i de vestlige, høyt industrialiserte land. Denne oppfatning ble korrigert grundig alt i krigens første uker. Det japanske jagerfly av „Zero”-typen viste seg å være det amerikanske overlegen med hensyn til hastighet og hendighet, de tunge bombefly oppnådde en aksjonsradius på opptil 2000 kilometer, det japanske stupkampfly hadde overhodet ingen tilnærmedesvis likeverdig fiendtlig konkurranse. De japanske torpedofly og transportfly for fallskjermtropper oppviste slett ingen likhet med kjente utenlandske forbilder.

Men hertil kom også en soldat, som i sin kampmoral overtraff alle forestillinger. Halvt forbauset, halvt forferdet fortalte britiske iakttagere at japanske soldater planmessig ofret seg selv — tilsynelatende uten tvingende nødvendighet — for å nå bestemte mål. Dette dødsberedskap kom tydelig til syne hos de flybesetninger, som styrtet ned på fiendtlige skipsmål med sitt fly.

I det absolutte dødsberedskap ligger imidlertid kjernen til den japanske soldatånd. Dens røtter rekker dypt ned i religiøse, verdensanskuelige bakgrunner. Ved å undersøke dem, støter en delvis på buddhistiske, delvis på shintoistiske forestillinger, av hvilke de før-

Planer og utsikter

Hva gjelder det egentlig i denne kampen i Øst-Asia? Hvorledes forholder det seg med den „nye ordening”? Er det en utkastning av den hvite mann fra østasiatenes livs- og økonomiområde, og tar Japan sikte på en monopolisering av de rike områder til inntekt for sine egne interesser?

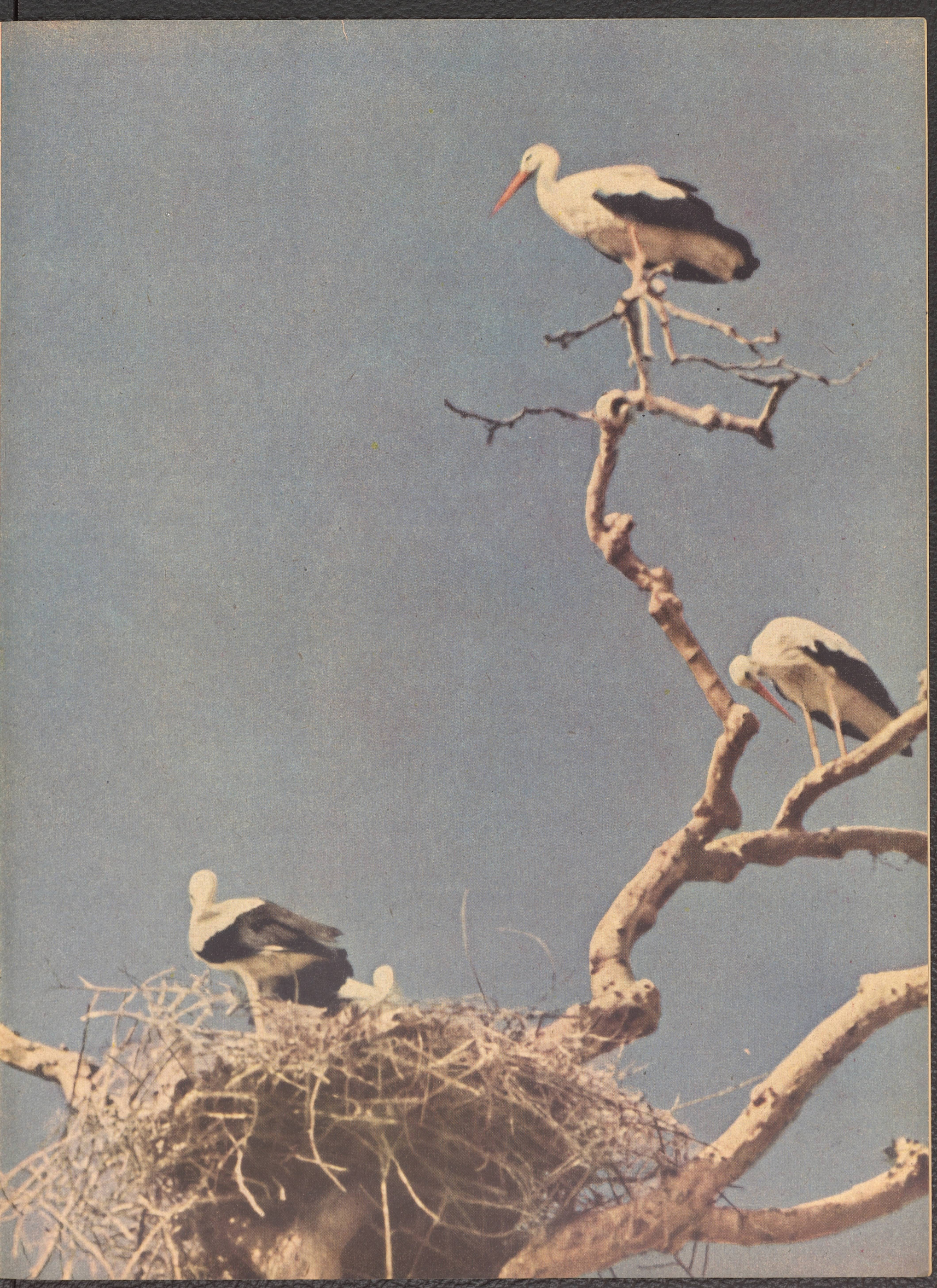
Ett er iallfall sikkert: Etter denne krigen vil den hvite mann aldri mer innta den stilling, som han har bygd opp under den britiske imperialisme i forrige århundre og har kunnet holde så tålelig helt til vår tid. Det er forbi med kravet på privilegier. Og det er riktig. Dette krav, som var rotfestet i englendernes handelsinteresse, var ikke noe legitimt ledelses-, men et illegitimt utbyttingskrav. Istedenfor dette vil det i Øst-Asia utfolde seg det samme som også i det europeiske storrom fødes med smerte i denne krig: et ekte, sluttet livsfellesskap av fastboende, arts- og tradisjonsbeslektede folk, som innretter sitt hus etter sin egen smak og lever etter sin egen lov. Japan overtar i denne historiske prosess med ledelsen av disse folk garantien for deres selvstendighet, deres egenkulturelle utfoldelse og deres egen materielle velstand på deres eget rikdomsgrunnlag. Japan er berettiget til denne ledelse, fordi det alene maktmessig er i stand til å styre denne utviklingsgang og

ste lærer en å betrakte livet som „ikke det største av alle goder”, de andre å overgi tennoen statsborgerens individuelle liv. Således vinner den japanske soldat et forhold til livet — eller bedre: til døden — som lar ham betrakte sin egen undergang i nasjonens tjeneste som noe forholdsmessig uviktig. Døden selv er sikkert ikke lettere for den japanske soldat enn for andre mennesker. Men hans vilje og beredvillighet til selvpoppofringen støter ikke så meget som hos andre mennesker på private hemninger, der ble dyrket fram i overbevisningen om den egne personlighets uendelige verdi. Et slikt beredskap hos soldaten til selvpoppofrelse kan neppe overvurderes. I enhver alvorlig kamp kjempes det i grunnen alltid på liv og død. Ikke mindre i den moderne, høyt tekniserte krig enn tidligere. Den der som soldat her er i stand til mer beredvillig å treffe den mest radikale avgjørelse, er fienden overlegen. Virkningen vil vise seg å være tiltagende, hvis krigen varer lenge og begynner å gå fienden på nervene. Den som i likhet med de japanske soldater ved utrykkingen fullstendig har gjort opp med livet, og hvert øyeblikk er rede til planmessig å ofre livet, gjør seg ingen tanker om krigens varighet. Mange av dem har vært med i krigen i seks år og har vært i militærtjenesten i ni år, og alle vet at denne krigen ikke på lenge er slutt. De regner ikke i krigsår, men i tidsrom til seieren er vunnet.

sikre utgangen av den. Det — og ikke en ny imperialisme — er meningen med den japanske streben. Det er alt i alt ikke noe annet enn det aksemaktene streber etter i Europa.

En utelukkelse av den hvite mann fra all utvikling i det framtidige Stor-Øst-Asia er her hverken japanernes hensikt eller overhodet mulig. Dette framtidige storrom har så mange råstoff at det ikke kan forbruke dem selv. Og det har så store behov for industrielle produkter at det ikke kan produsere alt selv. Derfor er og blir det i høy grad videre framover henvist til verdensøkonomiske forbindelser. Men det vil inngå disse forbindelser med partnere, som står det nær, og som var deres forbundsfeller i den nuværende skjebnekamp — og ikke med dem, mot hvilke denne kamp om den østasiatiske nyordning måtte føres. I denne retning fastlegger den for kort tid siden inngåtte tysk-japanske handelsavtale rammen for et samarbeid, ikke bare for nutiden, men uttrykkelig også for etterkrigstider. Her ligger for oss europeere den materielle betydning av den nuværende historiske utvikling i Øst-Asia.

8 ganger 4 egg. Storken kommer fra Afrika til Europa for å bygge rede, men underlig nok unngår den England. Dette treet her ved Seres i Bulgaria må den like særlig godt, for 8 par bygger rede her.

PARIS REISER TIL PARIS

Sol, lys og vann er det storbymenneskene lengter etter. Til for ikke lenge siden har pariserne i mindre grad enn andre storstadsinnbyggere søkt rekreasjon i nærheten av selve byen. Man snakket nok om „landet“, sukket etter det og ventet forøvrig, til endelig ferietiden muliggjorde en reise til kysten. Etter hvert synes imidlertid også Seinens bredder utenfor byen å bli mer befolket med badende. Men selv om der her og der kan ses små grupper, så kan man ikke ganske enkelt sammenlikne dette med forholdene i andre byer. Man behøver bare å tenke på en søndag i Berlin. Disse uendelige skarer som drar ut for å skaffe seg luft og sol for en uke, fordobler og tredobler på denne måten sine ferier.

Parisernes populæreste søndagsutflykt er fremdeles til deres Bois de Boulogne. Man kan nok slå seg ned på grønsværet der, kaste ball sammen med barna, men lenger kan den sportslige underholdning ikke godt drives. Riktignok er det to sjøer der, hvor man kan trene sine armmuskler på roturer — men bade og svømme kan man ikke her.

Allikevel finnes der midt inni denne skogen det mest moderne sportsanlegg. Det er „Racing-Club de France“. Det ligger på Pelouses de la Croix-Catelan, og ble anlagt allerede i 1884. Her er det et fritt liv. Anleggene er storstilte, gir plass og gode muligheter til sport og lek. Denne klubben har nettopp no sine riktig store dager. Mange pariserere har jo så å si „oppdaget den på ny“. Man er midt i det grønne og har dertil den fordel at man ikke må forlate Paris.

Dette elskede Paris! Likesom dens katedraler, kirker, tak og trær i dag som før ligger badet i lys i den sølvgrå luft, så har livet i denne byen også i andre ting bevart sin egen karakter. Menneskene blir riktignok mer moderne. Man er på god veg til å oppdage at sporten ikke bare skal dyrkes i feriene. Den tid vil komme også for pariseren da badebuksen er det første han griper etter for søndagsutflykten. Den vil finne seg godt til rette sammen med rødvinflasken og „sandwich“-pakken. Mange har allerede også sin kano. Hvor lenge vil det vare mon, til man ser en hel kjede av dem gli langs Seinens sivklede bredder?

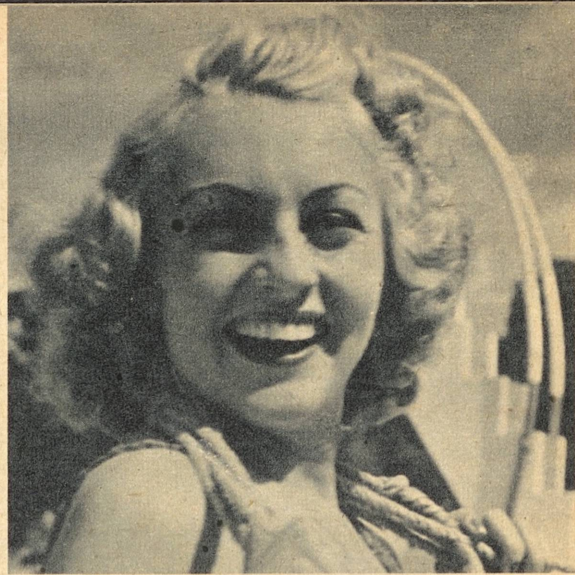
Det kan høyst være inntil pariserinnen har oppdaget hvor megen kvinnelig charme hun kan utfolde ved dette og hvor taknemlige mennene nettopp er for det under en søndagsindianerliv. Typen på den kameratslige sportspike vinner allikevel stadig mer terreng i Paris. Sykelen har bidratt meget til dette — og framfor alt den betydning den har som samferdselsmiddel i dag. Den som en søndag studerer trafikken på en av byens store utfartsveger, vil være overrasket over hvor mange friske og naturlige piker det er som flyr forbi. Håret flager i vinden, en liten bluse med korte ermer og naturligvis „shorts“, ut av hvilke der strekker seg kraftige, velformede bein.

Paris drar til Paris

I Bois de Boulognes sportsanlegg. Rommelige, moderne innretninger gir god anledning til sport og lek

Badeliv i Paris, 1943! Det er det eneste sted i Paris, hvor man kan rekreere seg på denne måte. Hvor mange slike plasser trenger ikke denne byen! Fotos: A. Zucca

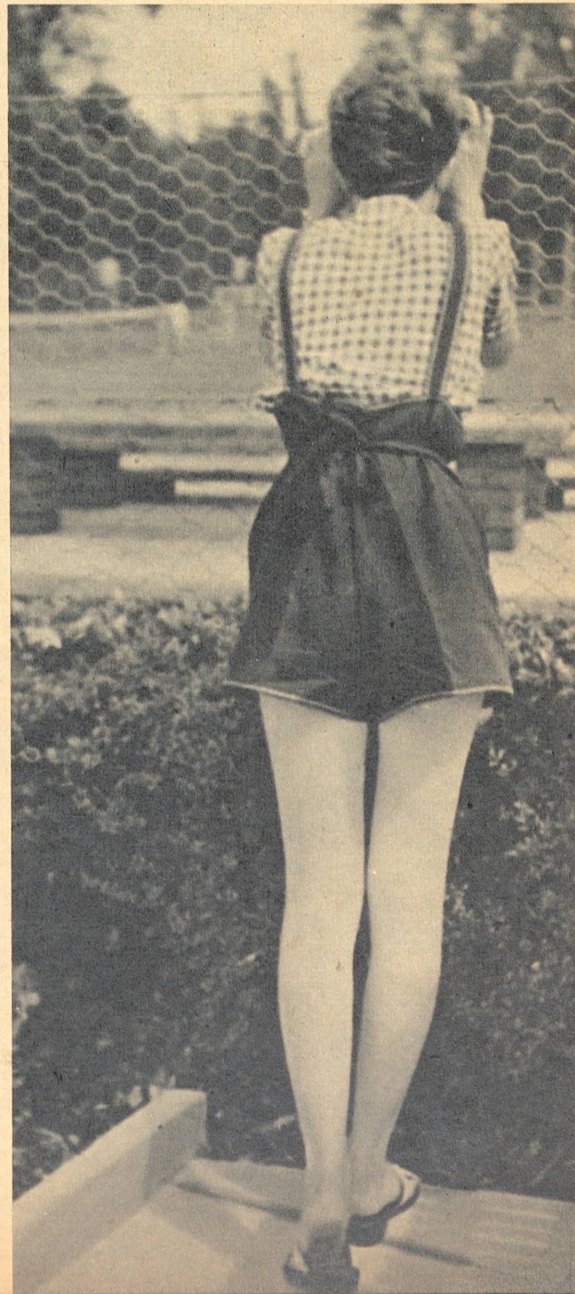

Ingen angst for solen! Hudens bronsetone står godt til alle hårfarger

Den nye franske kvinnetype, som man stadig møter — sportspiken

Blikk på tennisbanen. Rundt omkring er en omgitt av Bois de Boulognes grønne plener

Tradisjon
 Presisjon
 Framskritt

INFORMER DEM NU, KJØP I FREDSTID
 SKARPMOEN & CO., DRONNINGENS GATE 36, OSLO

AUTOMOBILER, MOTORCYKLER, MOTORER

Den personlige note

Hvis kvinner fra forskjellige nasjoner bar den samme drakten...

Sverige

Nordens blonde kvinne liker store, rolige former. Til Pepitadrakten vilde hun bruke en bredbremmet svart stråhatt, som danner en charmerende ramme om det ovale ansikt

Frankrik

Sverige

Til ettermiddagsdrakten i svart ull vilde den svenske kvinnen bruke en hvit vårhatt med blomster

Frankrik

hver eneste kvinne vil gi den drakten hun bærer, et personlig anstrøk. Hun velger materiell, snitt og farger omhyggelig, hun finner på utallige småting som pynter drakten, hun velger hatt, skjerf, hansker og veske etter sin egen smak. Ja, disse småtingene er ofte viktigere enn hele drakten, de er det avgjørende, „den personlige note“. Hva vilde hende, hvis kvinner fra forskjellige nasjoner bar den samme drakten? De vilde hver især gi den så meget personlig preg at en neppe vilde komme på den tanken at det var samme drakten en hadde foran seg

Den franske kvinne vil til drakten bruke en stor, hvit pikéhatt, som understreker charmen hos kvinnen i vest

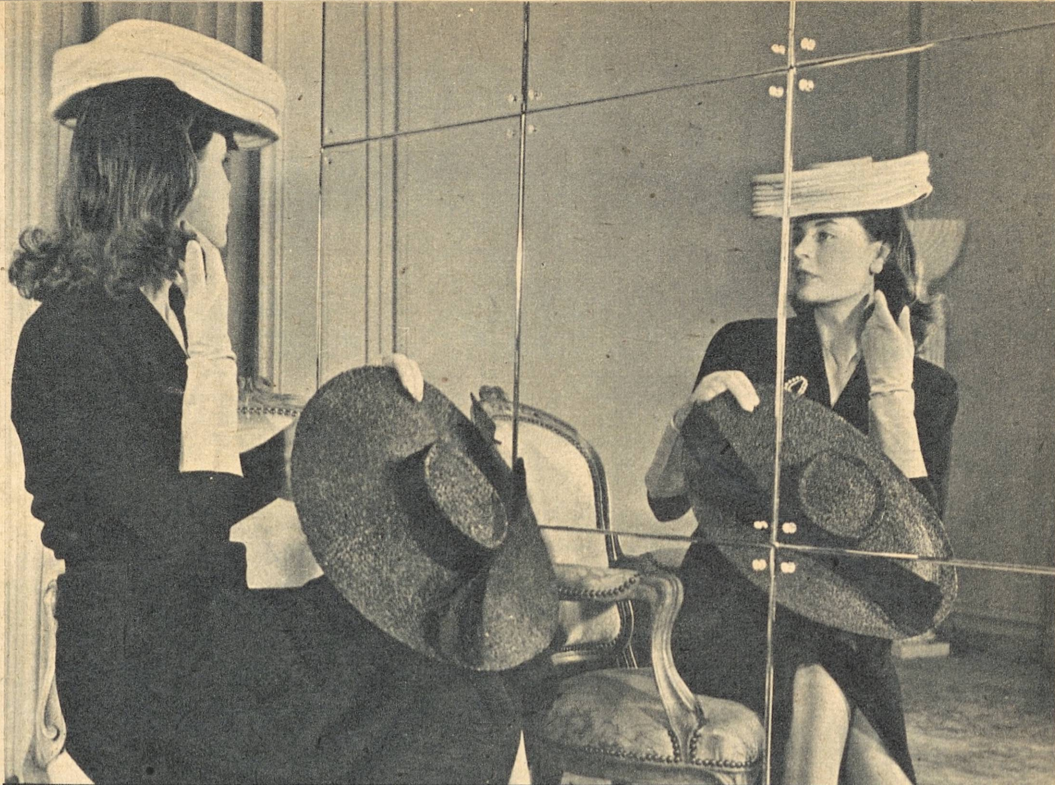
Bulgaria En svart fillhatt med bred, aparte formet brem til samme drakten vilde gi kvinnen fra sørøst hennes personlige note

I den samme drakten vilde den franske kvinnen bruke en la den store, hvite netten, som motsetning til draktens rolige linje

Bulgaria Bulgarerinnen foretrekker til denne drakten kanskje igjen den svarte hatten, men hvite hansker og en original veske

Sverige Til den elegante svarte ettermiddagsdrakten vilde den svenske kvinnen kanskje bruke en lysende farge: en stor tyrkisfarget tafthatt

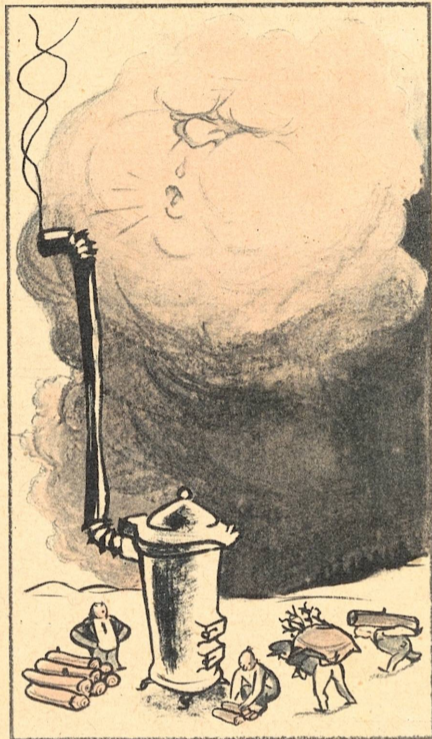
Frankrike Den franske kvinne vilde kanskje velge en charmant kvinnelig kombinasjon til drakten, en grå tafthatt med slør og blomster

Bulgaria Til den samme drakten vilde bulgarerinnen bruke en liten svart stråhatt, som understreker draktens aparte eleganse. Det gis så mange muligheter . . .

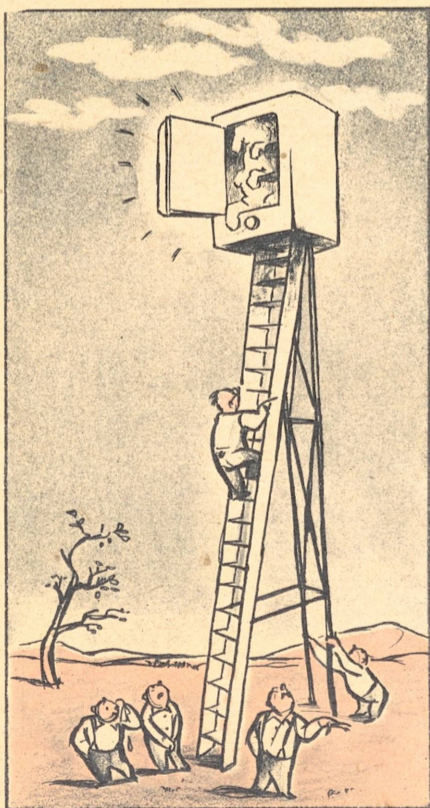

Europas klima blir bedre, når...

Jorden tilhører menneskene og vårt kontinent oss europeere. De kan gjøre med det hva de vil, sågar været kan de utøve sin innflytelse på. Her gis der prosjekter og muligheter som „Signal” nedenfor forteller om

På den måten går det ikke. Et lite eksempel viser at det er umulig å fordrive et tordenvær ved hjelp av kunstig varme (ovenfor). En eneste tordensky kan ha en vertikal størrelse på omtrent 6000 meter. Hvis man forutsetter en grunnflate på bare en kvadratkilometer, så måtte man for å fordrive denne sky fyre opp et luftrom på 6 milliarder kubikkmeter. Hele verdens kullforråd og vannkraft vilde ikke strekke til for dette. Likeså lite kan man oppnå noe med kunstig avkjøling (nedenstående bilde), for også her måtte man nå opp i høyder på 2000 til 12000 meter

Vinteren 1941—42 hadde endelig brakt bevis for at „værskytingen” ikke var noen overtro! For et halvt århundre siden kunde man se „værkanonene” overalt på markene og vinbergene, i Alpene og i Frankrike, i Italia og ved Rhinen; når det trakk opp til tordenvær, skjøt man inn i skyene for å sette luften i bevegelse og forebygge haglskurer, eller man skjøt for å tvinge det lenge ettertraktede regn ned til jorden. Ved århundreskiftet ble disse skyteforsøk innstilt — fagfolkene hadde påstått at skuddene aldeles ikke hadde nådd skyene og at hele værskytingen bare var overtro . . .

Men no syntes beviset å være brakt. Hele vinteren igjennom hadde hundretusen kanonrør ved Europas østgrense dag og natt spydd ild og stål mot himmelen, luftvernkanonenes granater hadde med sin sprengkraft sønderrevet skyene, utallige fly hadde sprengt tåkebankene og deres propeller hadde pisket luftmassene om hverandre . . . Og resultatet var en vinter som selv ikke det frostvante Russland hadde opplevd på hundre og femti år.

I den følgende vinter ble der ikke skutt mindre i øst, snarere mer. Men virkningen utble: denne vinteren var været normalt og sågar mildere enn ellers. Meteorologene hadde heller ikke ventet det annerledes; himmelrommet som værprosessene foregår i, er så kjempestort at selv den verste trommeild ikke formår å utøve noen innflytelse på klimaet. Meteorologene i Japan f. eks. iaktar fra mars til mai lufttrykket over Sør-Amerika, i april været utvikling mellom Island og Asorene, sågar allerede vintertemperaturen på Aleutene og forutsier så i begynnelsen av juni hvordan augusttemperaturen i Japan vil bli — og dermed hvordan rishøsten vil falle ut! Det gis forskjellige slike virkelige globale sammenheng og avhengighetsforhold, som bestemmer været lang tid i forvegen. Etter all sannsynlighet har sågar den elleve-årige periode med forsterkede solflekker en medvirkende innflytelse på været på jorden, men i overskuelig framtid vil ikke en gang de tyngste kanoner være i stand til å utøve noen innflytelse på klimaet.

Allikevel måtte det med den moderne teknikk midler være mulig, i det minste på begrensede områder å utøve innflytelse på været, å frambringe regn eller forhindre skybrudd, å fordrive et opptrekkende uvær, stoppe en kuldebølge, kanskje sågar å gjøre en altfor streng vinter mildere for et bestemt område, eller ved avkjøling og regn å friske opp en altfor varm og tørr sommer. Om opprinnelsen av de stedlige vær fenomener er jo meteorologene nå nye informert.

Et framtidssbilde. Europas værluftslåte er alarmert. Fra alle kanter av Europa er „værkampflyverne” steget opp til værslaget over Atlanterhavet. Beretningen på disse sider skildrer hvorledes dette slag ser ut

Hvordan det ikke lar seg gjøre

Den oppgave å frambringe eller forhindre regn, synes — fysikalsk betraktet — ikke å være vanskelig: man behøver bare å avkjøle luften, så regner det, eller man varmer den opp og forøker derved dens evne til å oppta vann i seg, og de svarteste regnskyer løser seg opp! Naturen selv demonstrerer jo tilstrekkelig ofte dette eksperimentet for oss: om morgenen har det, på grunn av nattens avkjøling dannet seg tåke, som ligger tett over jorden før soloppgang. Da kommer solen, varmer opp luften, som atter blir i stand til å absorbere vanddampen, tåken fordamper — nei, den oppvarmede luft opptar den i seg! . . .

Man kunde altså hurtig gjøre en tåket flyplass tåkefri, hvis man satte opp kjempeovner og fyrte så tåken forsvant. Man har foretatt den slags forsøk, men de slo feil på grunn av de uhyre omkostninger og på grunn av — vinden. For selv om det var fullstendig vindstille, så vilde det under varmens innflytelse straks oppstå vind: den oppvarmede luft stiger hurtig oppad, den kalde, fuktige luft omkring styrter inn i det tomme rom, på et øyeblikk er plassen atter innhyllet i tåke og dette kretsløp vilde være uten ende. Vanskelighetene og omkostningene vilde være enda større hvis man forsøkte å „oppløse” et tordenvær ved hjelp av varme.

Man måtte altså forsøke å oppløse skyene ved hjelp av — avkjøling; man måtte tvinge dem til å avgi sine vannmasser der hvor de ikke kunde gjøre noen skade, f. eks. over havet, over utstrakte innsjøer eller skogtrakter. Etter denne metode kunde man om våren, da Europa trenger fuktighet for sitt landbruk, skaffe regn til vege når og hvor det er nødvendig for grødens

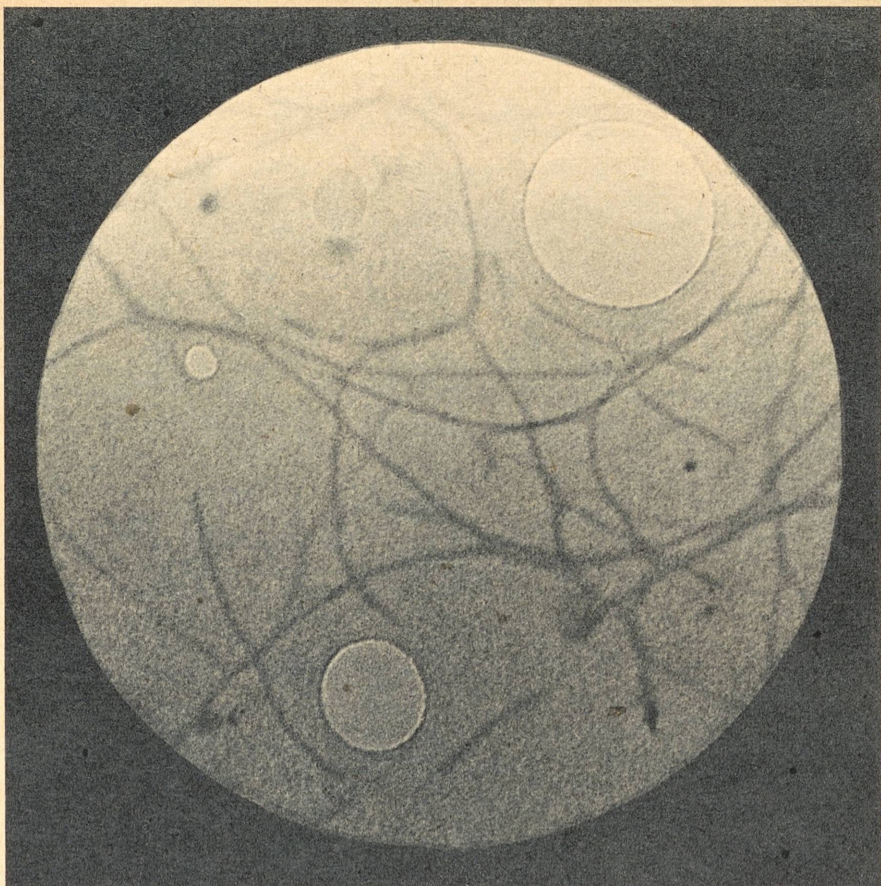
vekst, riktignok under forutsetning av at det i det hele tatt fins skyer eller at luften er tilstrekkelig mettet med fuktighet. Men likeså lite som man kan bygge og fyre ovner til å varme opp verdensrommet, likeså lite vil man kunde tilvegebringe kjøleslanger som rekker tusenvis av meter opp til skyene!

Og heller ikke slik

En „regnmaker” i Chicago foreslo å la fast eller flytende kullsyre fordampe for å avkjøle luftrommet, men da viste det seg at man til avkjøling av et luftrom på ca. 1000 meters høyde over et område av bare 4 km² til 6 grader celsius, trengte kullsyre til et beløp av over 1 million riksmark; da vilde det — kanskje — falle en nedbørsmengde på 7 millimeters høyde!

Nesten enhver ny vinning på teknikkens område la de fantastiske „vær- makere” straks beslag på. Da de første radiobølger for 30 år siden begynte å fylle eteren, vilde man til å begynne med gjøre dem ansvarlige for perioder med dårlig vær og for dårlig høst, seinere vilde man anvende dem til å ionisere luftmassene; derved vilde man skape kondensasjonskjerner og i det minste begunstige nedbør. Heller ikke dette håp ble til virkelighet. Da så kjennskapet til lydbølgene trengte ut over det hørbare grenser, vilde man også benytte dem i værmakeriets tjeneste. Forsøk i minste målestokk hadde bevisst at enkelte av de dypeste lydsvingninger begunstiget kondensasjonen av vanddamp til store dråper, mens meget høye toner lot store dråper oppløse i støvkorn som lett fordamper. Men heller ikke disse forsøk er kommet ut over laboratoriets stadium.

Så ha man fra fly sloppet ned kjøle-

Menneskeheten ser for første gang en av sine største fiender. De løytynne tråder, som ultramikroskopet gjør synlig, er bare 1/100000 millimeter tykke. Det er basillene for den spinale barnelammelse, en av de verste, hyppig epidemisk opptredende sykdommer vi kjenner

„Signal“ melder en medisinsk nyhet av største betydning

BASILLEN TIL DEN SPINALE BARNELAMMELSE OPPDAGET!

Robert Kochs oppdagelse av tuberkelbasillen var først blitt mulig, da det var lyktes Abbe hos Zeiss å forbedre lysmikroskopet avgjørende. På liknende måte ble hittil usynlige sykdomsbasiller billedmessig oppdaget etter utviklingen av ultramikroskopet hos Siemens og Halske hadde funnet sted.

Bildet (ovenfor) viser ultramikroskopets siste store suksess: den spinale barnelammelses (polyomelittens) bakterie er funnet! De svenske forskere Tiselius og Gard er kommet til Tyskland med preparater fra menneskelig ryggmarg og tusener av musehjerner for å søke etter bakterier til den forferdelige sykdom, i det laboratorium som Siemens og Halske har opprettet for ultramikroskopi.

Det er ingen tilfeldighet at det nettopp var Sverige, som oppsporet denne sykdomsbakterie, for i Skandinavia opptrådte de første barnelammelsesepidemier i åtti- og nittiårene. Er sykdomsbakterien et lite levende vesen eller et livløst stoff? Hvordan er dens livs-

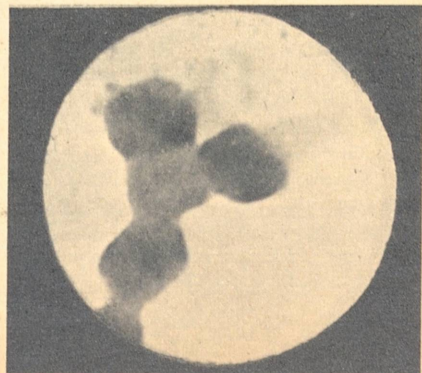
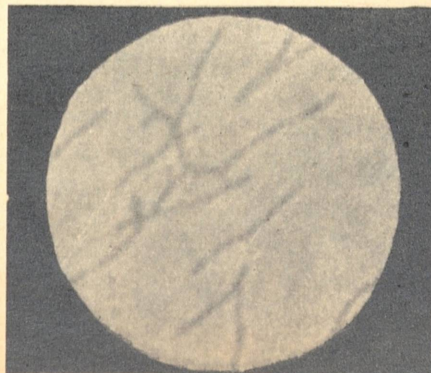
betingelser? Og hvordan kan vi bekjempe og beseire den? — Det er gåtene, som må løses på nytt ved hver eneste epidemi.

De første skritt er alt gjort. Det er konstatert at de bare 1/100000 millimeter tykke tråder ikke alene befinner seg i nervesubstansen, men også i avføring fra mennesker, mus og rotter. Smuss, kanaler og kloakkvann er avslørt som kimsteder for sykdommen. Basillen er ikke lenger noe levende vesen, kanskje som mange plantevirus-arter bare et stort egghvit molekyl, som på gåtefulle vegger kommer inn i ryggmargen og der ødelegger den friske nervecelle.

Europeisk samarbeid på vitenskapelig grunnlag har grepet ondet ved roten. Når vil det bli revet opp? Slik som Kochs store oppdagelse av tuberkelbasillen på grunn av en dypere innsikt i tuberkulosens vesen fratok den de største redsler, begynner nå med det samme mål kampen om utforskningen av virussykdommene.

En annen basill, som først ultramikroskopet gjorde synlig: basillen for en potetsykdome, som G. A. Kausche for kort tid siden avbildet for første gang

Ultramikroskopet som oppklarer: koppeviruset, som ble avbildet av H. Ruska, så i lysmikroskopet ut som en liten kule. Først ultramikroskopet viser at det er terningformet

Slik vil det komme til å bli.

Et utsnitt av den påtenkte og til dels allerede anlagte „vær-beplantning“ i det østlige Europa, som det er tale om i denne beretning

Tegninger: v. Malachowski

Alt for froskene. Hvem elsker fluer — bortsett fra froskene? Menneskene hater dem, og en fransk "hater" oppfant "muscamoren", en raffinert fluefanger-maskin, hvis firkantede trommel, som er oversmurt med sukkeropløsning, dreies ved hjelp av et urverk. De slikkvorne, intetanende fluer blir streifet av i et lite hulrom under valsen, og er no fanget. Pariser vivariums løvfrosker er begeistret

BROKEDE EUROPA

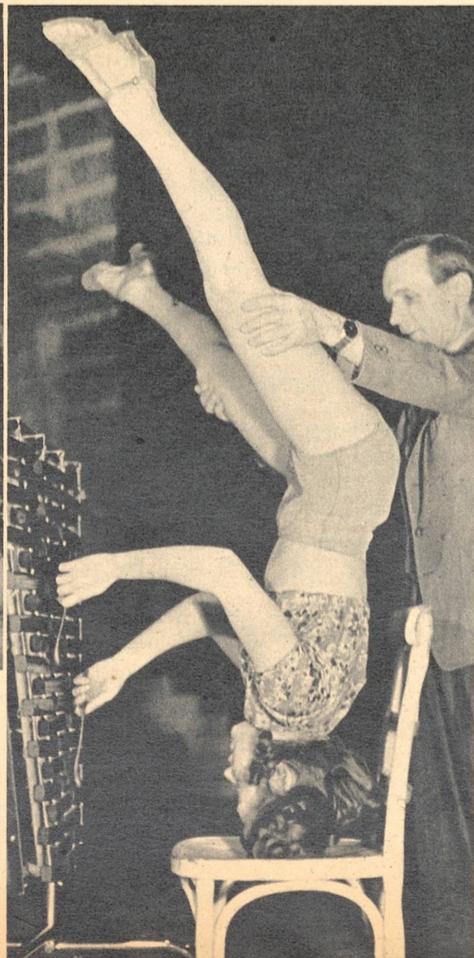
Tidene forandrer seg: I Middelalderen benyttet vakre borgfrøkener en kurv til å slippe den elskede inn i borgen. I noen av Venedigs gater blir posten trukket opp i kurver, for å lette postbudene

I verdens største atelier arbeider den ostmarkiske billedhogger Santifaller på godværsdager: han sitter ved Inn i Foralpelandets herlige landskap og arbeider med sine treplastikker

I ti minutter står han på hodet og spiller xylofon: en enestående prestasjon av artisten Montes, hvis datter Ina alt i seks år har forsøkt å etterlikne sin far. Hun greier allerede å stå i seks minutter. I 1947 kan hun kanskje tre i farens sted?

EUROPAS KLIMA...

Fortsett fra side 36

stoff — f. eks. fast kullsyre på — 70 til 80 grader celsius, eller flytende luft på — 200 grader celsius, fint fordelt på regnskyene, og denne avkjøling skal ha bevirket en ganske rikelig nedbør. Men dette stødlig meget begrensede resultat kan man ikke gi almen gyldighet. Og alle de fantastiske planer om å avlede Golfstrømmen for å la østlige områder av Europa nyte godt av denne strøms middelbare „sentralvarme“ har neppe utsikt til å bli virkeliggjort eller oppnå resultater.

Litt om mulighetene

De forsøk som går ut på å lede klimaet fra jorden av og ved hjelp av landskapets struktur, har meget mer for seg I negativ forstand er det allerede „lykkes“, hvilket vi straks vil komme nærmere inn på. Vi vet at vest- og nordskrånningene på de europeiske fjell er særdeles regnrrike, for her blir de framstrømmende luftmasser tvunget til å stige opp, de avkjøler seg og frigir en del av sin fuktighet som regn. Hinskides fjellene ankommer allerede sterkt „avregnede“ luftmasser, idet de faller, varmer de seg opp igjen, fjerner seg altså enda lenger unna duggpunktet, og således er de fjellskrånninger som ligger i ly for vinden, for det meste godværsområder, hvis gjennomsnittlige årlige regnhøyde ligger langt under vest- og nordsidens. Menneskene kan imidlertid ikke kaste opp berg eller lage værmurer mektige nok til å stoppe regnskyene. Men vi kan forhindre at det regn som nettopp er falt, straks stiger opp og danner nye skyer og nye regnskurer og idet de føres videre av vinden, har et langvarig regnvær til følge. Den beste beskyttelse gir tette skoger med blanding av løv- og nåletrær som suger opp regnet og lar det langsomt dryppe ned på jorden, hvor det sildrer bort. Grenenes og bladenes avskjerming forhindrer en hurtig forundstning, og faktisk finner man bak utstrakte skogstrekninger — betraktet under vindretningens synspunkt — for det meste regnfattige områder.

Skoger — og i det hele tatt rik plantevekst — er på samme tid vannslukere og vandbeholdere; de virker utliknende på nedbørmengdene. Store, grunne vannflater derimot framskynder dem, for også over sjøer, sumper og dammer forundster det falne regn straks igjen.

USA har måttet bøte bittert for at de har ryddet sine kjempemessige skoger og lagt disse områder under plogen og forvandlet dem til kornfabrikker — en metode som bolsjevismen i blind tilbødelse av teknikken har etterapet i øst. Det gas ingen skygge lenger, stormen tok tak i støvet, hvirvlet kjempemessige skyer fram for seg og hele fruktbarheten var — bokstavelig talt — „tatt av vinden“. I USA er i dag kjempemessige kornkammer forvandlet til steppeland, og denne skjebne truer også Europa hvis der ikke i rett tid bli satt en stopper for rovdriфт etter amerikansk og bolsjeviskisk mønster.

Forsøk og planer

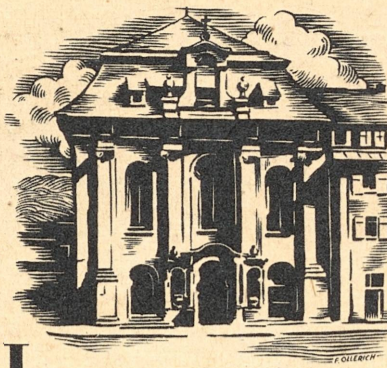
Ikke minst mot denne landskapelige — og sjelelige! — forvandling til steppe,

er det at Europa i dag kjemper i øst. Og i de områder som i mellomtiden er blitt fravristet sovjetrusserne, er gjenoppbyggingen dels allerede i gang, dels gjenstand for grundig planlegging. I stedet for kolkoser, som lot all menneskelig arbeidsglede forkomme, er det allerede i stor utstrekning opprettet odelsgårder, nybyggerkolonier og mønsterbruk, som atter innsetter bøndene i deres naturlige rettigheter. Også steppen blir atter omgjort til et kulturlandskap: ca. 20 til 25 meter brede skogstriper vil i 600 til 800 meters avstand komme til å gjennomskjære de vidstrakte åkrer i retning nordsør for å beskytte den kostbare jord mot de framherskende østvinder, 5 til 6 meter brede hekker med 500 til 600 m mellomrom vil komme til å gå gjennom åkrene fra øst til vest, tregrupper og enkelte trær, bærbusker og frukttrær skal bringe avveksling i landskapet og by fuglene beskyttede plasser til å bygge sine reder. Skoger og hekker holder ikke bare vinden tilbake, de virker også som vannbeholdere, forebygger såvel tørke som stadig regn og leder på denne måte klimaet. Ved siden av dette vil en gjennomtenkt vannregulering sørge for ytterligere utlikning: store, grunne sjøer, sumper og dammer vil man søke å gi et mindre omfang for derved å forringe forundstningsflaten, samtidig vil man utbygge dem til reservoarer for vanningsanlegg, og også elvedragene vil man ta med i disse prosjekter.

På denne måte skal og må det for framtiden lykkes å spare Europa for dårlig høst og å sikre dets ernæring i enno høyere grad. For hva man nettopp er begynt med i øst og som i sør-østlige land på mange steder er i gang, nemlig å kultivere den europeiske jord på ny og etter nye synspunkter og å gjøre den enda fruktbarere, det vil bli en av de viktigste oppgaver for det europeiske fellesskap etter denne krig. Før i tiden vil kanskje et land med stille fryd ha sett hvordan tørke eller flom, hagl eller vårfrost ødela markens grøde i nabolandet, for en misvekst hos naboen begünstiget ens egen utførsel og forårsaket høyere priser. Denslags skadefro uvirksomhet må ikke finnes i et Europa, der som konkurrent i verdenshandelen helt og fullt må stå på egne bein. Ut over landenes grenser må man søke å øve innflytelse på klimaet, lære å tenke i store rom og dermed — også oppnå større resultater.

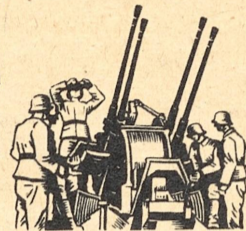
Et framtidsbilde

Og kanskje vil det en dag dog bli til virkelighet: at meteorologene på en høysommormorgen alarmerer Europas forente „værluftflåte“; at „værkampflyverne“ strømmer til fra alle Europas kanter, samler seg til slagorden ved Kanalkysten og stormer fram imot de dunkle „skyhærer“, som Atlanterhavet har organisert imot Kontinentet; at de i tusenvis bryter igjennom den fiendtlige værfront og „avvæpner“ de regnsvangre skybataljoner med sine kuldeprosjektiler og tvinger dem til å utla sine regnstrømmer langt foran fastlandets kyster ... Da vil de etter få timer vende tilbake som seierherrer, jage heimover under en skyfri og strålende sommerhimmel, og av dem som arbeider på markene og i vinbergene bli hilset med fryd som seierherrer i menneskenes evige kamp om det daglige brød! ...

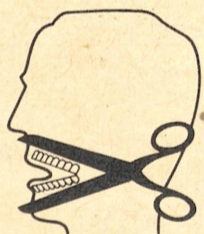

I denne klosterbygning fra den siste del av det 18. århundre lå helt siden 1811 den Kongelig Württembergske Geværfabrikk i Oberndorf ved Neckar. Her arbeidet også Franz Andreas Mauser — far til de seinere så berømte brødre Wilhelm og Paul Mauser — som bøsse-maker. Det første store resultat, som har gjort navnet Mauser kjent i verden, var innføring av deres geværkonstruksjon, infanterigeværet M/71, som enhetlig bevæpning for Det tyske rikets armé i 1871. Denne geværmodell, som ble forbedret og ombygd til magasingevær av de rastløse og virksomme oppfinnere, ble i 1884 den tyske soldats våpen. Sin fullendelse oppnådde utviklingen av Mauser-geværene med det verdensberømte gevær 98, som inntil i dag — etter mer enn

40 år — er forblitt uovertruffet. Når Mauser-geværet 98 også i dag — som i den første verdenskrig — er den tyske infanterists trofaste ledsager på veien til seieren, så er det dog en selvfølge at Mauser-fabrikkene ikke er blitt stående ved sine resultater. Årelange erfaringer i våpenbygging og seig flid skapte i konstruksjonskontorene — understøttet av en moderne våpenforskningsanstalt — våpen i den mest moderne byggeart. Resultatet av denne videre utvikling er maskinvåpen, som med sine jord-, fly- og luftvern våpen, i hærens, marinens og luftvåpnets innsats i kampen om Europas framtid på ny beviser Mauservåpnernes høye kvalitet.

MAUSER-WERKE AG.
OBERNDORF - NECKAR

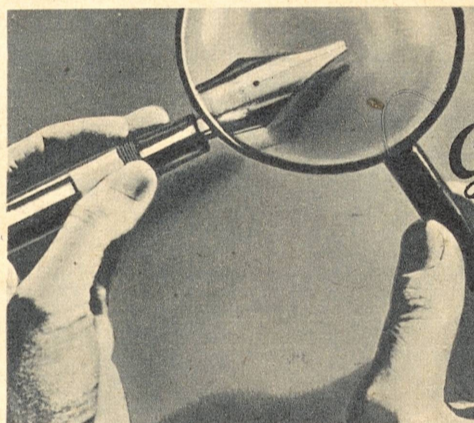

„Levende verktøy“

er titelen på den kjente filmen som viser tennenes viktighet og følgen av dårlige tenner. På samme måte som en må anvende og pleie f. eks. kniver og sakser, der har samme egenskap som fortennene, må vi også behandle tennene våre. Forlang gratisbrosjyren „Gesundheit ist kein Zufall“ fra Chlorodont-Fabrik, Dresden N 6.

Chlorodont

viser veien til riktig tannpleie.

Glatt og skinnende

som silke er spissen på enhver

Kaweco-
penn

Derfor glir *Kaweco* så fjærlett over papiret.

De moderne *Kaweco* skrivesaker viser man Dem gjerne i forretningene.

Signal

*Hvis kvinner
fra forskjellige
nasjoner bar den
samme drakten ...*

*„Signal” forteller litt om
den på side 34 i dette
nummer*